

Barcelona, 12 de desembre de 2019

ANY XII núm. **512**

Maria, portadora de Jesús en un temps d'esperança

Els viatges apostòlics del papa Francesc

El viatge apostòlic del papa Francesc a Tailàndia i al Japó ha estat el número 32 dels viatges del seu Pontificat fora d'Itàlia i el que fa quatre al continent asiàtic. Aquests viatges estan seleccionats amb molt de criteri i preparats minuciosament. Reflecteixen les seves conviccions bàsiques, exposades especialment en la seva intervenció al preconclau i en la seva exhortació programàtica *Evangelii gaudium*. Francesc no es cansa de demanar una Església en sortida i de convidar amb insistència a estar presents en les diverses perifèries. Es tracta de «sortir de si mateixa i anar cap a les perifèries, no només les geogràfiques, sinó també les perifèries existencials: les del misteri del pecat, les del dolor, les de la injustícia, les de la ignorància i el deseiement religiós, les del pensament, les de tota la misèria». En la majoria dels seus viatges, es dirigeix clarament a les minories. A Tailàndia, són catòlics el 0,5% dels seus habitants, i al Japó el 0,3%. Podria haver seleccionat altres països on hauria estat rebut enmig d'aclamacions de multituds. Es tracta de cuidar atentament les comunitats minoritàries, perquè en rebin el suport i afecte. El Papa treballa amb esforç en la línia dels seus objectius. No hi ha promeses buides, sinó conductes animades pel seu esperit pastoral i evangelitzador.

Les seves paraules pretenen donar un impuls als catòlics perquè visquin la fe amb alegria i compromís a fons. No obstant això, molt sovint el tema dels seus discursos s'obre a tots els homes i dones de bona voluntat, sense cap restricció. Encara més, en alguns casos, amb esperit d'audàcia, denuncia actituds i comportaments que fereixen la humanitat i, especialment, els més pobres. El tema del diàleg interreligiós ha estat prioritari a Tailàndia. En canvi, al Japó (Nagasaki i Hiroshima) ho han estat el desarmament nuclear i la pau. Cal recomanar la lectura dels seus discursos al web vaticà www.vatican.va. Sense oblidar-se del diàleg amb els periodistes en el viatge de tornada a Roma, on ha esmentat que Espanya necessita diàleg i pau per solucionar els seus problemes.

La Junta programa el Fòrum de la Vida Religiosa

La Junta directiva de l'URC, en la seva darrera reunió de l'any 2019, celebrada l'11 de desembre, ha dedicat una atenció especial a un punt del temari de la convocatòria: el Fòrum de la Vida Religiosa, que va ser debatut i aprovat en les seves línies generals per la 81 assemblea general, realitzada el mes d'octubre.

Santa Maria de Guadalupe.

(Aquest article fou publicat al setmanari Catalunya Cristiana el 8 d'agost de 2002, El recupero amb motiu avui de la festa de la Mare de Déu de Guadalupe)

El santuari de la Mare de Déu de Guadalupe, on el Papa ha canonitzat l'indígena . Joan Diego, constitueix el centre neuràlgic de la fe cristiana del poble mexicà. El fet de trobar-me a Mèxic en el moment d'escriure aquest article m'ha facilitat la lectura de dos documents interessants sobre la realitat guadalupana i he tingut especialment l'oportunitat de dialogar amb Hugo D. Rivera, autor del llibre *Presencia de Santa Maria de Guadalupe en el poble mexicà*. Un cop més, els encants ancestrals" d'aquest país de riquíssima cultura precolombina sorprenen i entusiasmen. Al còdex de la Mare de Déu de Guadalupe, ja que no es tracta d'una estàtua sinó d'una representació recollida, segons la tradició, a la tilma de Joan Diego, conflueixen elements asteques que reforcen la integració de la cultura indígena amb el missatge cristià.

El renom de Guadalupe, procedent de l'Extremadura del segle XIV, obeeix a un error de traducció. Quan Joan Diego va parlar amb el bisbe Zumárraga en *nahuatl*, la seva llengua pròpia, Antonio Valeriano, cacic de Texcoco per 35 anys, va traduir *Xanta Malia tetl Coatlxopeh* («Santa Maria que va trepitjar la serp de pedra») per Guadalupe, a causa de la seva procedència extremenya i d'una certa afinitat fonètica.

L'arquebisbe de Mèxic, fra Juan de Zumárraga, el 1528 va aixecar la veu contra els ordinaris espanyols que «feien que els cacics indis, forçats per les seves violències, els carreguessin d'or i joies; obligaven els pobres indis a la fatiga constant de treballs sense retribució; envaïen les seves terres; es feien els amos de les seves dones i dels seus ramats». Per la seva postura va ser amenaçat de mort. Aquest comportament dels conqueridors dificultava l'acceptació de la Bona Nova transmesa pels missioners. Les dones violades formaven un grup d'autèntica marginació, perquè els asteques les menyspreaven un cop violades. En aquest context, cobra una força especial el rostre de la Mare de Déu de Guadalupe. Els seus trets no obeeixen al perfil de les índigenes ni de les dones espanyoles, sinó a les filles de dones violades, a les mestisses. Per això, la Mare de Déu s'identifica amb la dona que pateix pobresa i marginació i alhora ressalta la unitat de les races. Les seves mans presenten una diferència. Una sembla més espanyola i l'altra més indígena, com si es tractés d'una invitació a unir les races en un sol poble, des del respecte i no des de l'opressió. Que la Mare de Déu parlés amb un indígena i no amb els poders colonials o religiosos constitueix un missatge d'identificació amb les causes índigenes. La devoció a la Mare de Déu de Guadalupe no adorm les consciències sinó que convida a treballar per la causa dels pobres, dels índigenes i dels marginats, i a trobar en la fe de Crist un punt de comunió entre pobles i races.

La flor *náhuatl* de quatre pètals, que correspon amb el centre diví del calendari asteca, està posada sobre la Mare de Déu indicant la seva situació de dona embarassada i és signe de la presència de Déu, els raigs esplendents de la qual refulgeixen entorn la imatge. La representació guadalupana taca altres elements interessantíssims, d'entre els quals en destacaré tres. Primer, l'estudi dels ulls de la Mare de Déu, d'uns 7 o 8 mm de mida, permet descobrir tretze figures, la identificació de les quals s'ha dut a terme per autors com el Dr. Aste Tonsmann després de 20 anys d'estudi. Reflectiria la visió que la Mare de Déu pogués tenir de l'escena referent al diàleg de Joan Diego amb el bisbe. Tècnicament, per l'època i el tipus de material del còdex, resulta impossible un treball de tanta perfecció i miniatura. Segon, la distribució de les estrelles al mantell obeeix a una visió del cel des de la vall d'Anàhuac i en època del solstici d'hivern. Les aparicions van succeir el 12 de desembre del 1531, que al calendari indígena s'hauria de situar el 22 de desembre. Tercer, l'anomenada proporció daurada que tanca el còdex. El traçat de figures geomètriques donen equilibri i significació a la representació.

La Mare de Déu del Tepeyac, zona en la qual s'aixeca el santuari guadalupà, ha exercit a la història una influència decisiva en la unificació de dues races antagòniques i ha conformat la consciència nacional de Mèxic. Aquesta força aglutinant roman fins als nostres dies. La fe del poble és manifesta. Lluny encara de la natalitat regressiva europea i del seu secularisme, a les esglésies es veuen nombrosos nens, joves, adults i gent gran. Joan Diego, més enllà de les discussions sobre la seva historicitat, és un símbol de la cultura autòctona i de la recepció cordial de la fe cristiana des de la seva més extrema pobresa. La Mare de Déu de Guadalupe també és patrona de Llatinoamèrica, que ha viscut i viu molts problemes similars a Mèxic. Pregar a la Mare de Déu de Guadalupe implica acceptar els valors que proclama.

Assemblea general de l'Associació Cintra

Avui se celebra l'assemblea general de l'Associació Cintra, que aplega a més de trenta congregacions religioses. Tindrà lloc a la seu de l'Escola Cintra, al carrer Riereta, a les 6 de la tarda. Un projecte intercongregacional, que continua vigent en els seus objectius fundacionals.

Editorial de l'informatiu de la Fundació de l'Escola Cristiana

Com sempre, trobareu al final de l'Horeb, l'editorial de l'informatiu de la Fundació de l'escola Cristiana de Catalunya. El temes que tracte són realment importants. En aquest cas, és realment punyent. Recomano la seva lectura.

Lluís Serra Llansana

Servei de Documentació:
**« Sembradores de esperanza. Acoger, proteger y acompañar
en la etapa final de esta vida »**

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	Subcomisión Episcopal para la Familia y Defensa de la Vida. Conferencia Episcopal Española	245
Títol	Sembradores de esperanza. Acoger, proteger y acompañar en la etapa final de esta vida	
Font	Subcomisión Episcopal para la Familia y Defensa de la Vida. Conferencia Episcopal Española	
Publicat	12 de desembre de 2019	

**SEMBRADORES DE ESPERANZA.
ACOGER, PROTEGER Y ACOMPAÑAR
EN LA ETAPA FINAL DE ESTA VIDA**

PAPA FRANCESC

Comissió Teològica Internacional: El teòleg “ha d’arriscar-se en la discussió”

Audiència del Papa

ROSA DIE ALCOLEA
ZENIT – 29 nov. 2019

El Papa Francisco ha reiterado que “el teólogo debe ir adelante, debe estudiar lo que va más allá, debe hacer frente las cosas que no son claras y arriesgarse en la discusión”, pero al pueblo de Dios “hay que darle el sólido ‘alimento’ de la fe, no alimentar al pueblo de Dios con cuestiones controvertidas”.

Estas han sido palabras que el Santo Padre ha dirigido esta mañana, viernes, 29 de noviembre de 2019, a los miembros de la Comisión Teológica Internacional, en una audiencia celebrada en el Palacio Apostólico Vaticano, a quienes ha felicitado por el 50º aniversario de fundación.

El Pontífice les ha animado a continuar en su labor recordando que “solamente atrae una teología bella, que tenga el aliento del Evangelio y no se contente con ser meramente funcional”, y ha señalado que “para hacer una buena teología no hay que olvidar nunca sus dos dimensiones constitutivas”.

“¡La teología nace y crece de rodillas!”

La primera es la *vida espiritual*: “sólo en la oración humilde y constante, en la apertura al Espíritu Santo se puede comprender y traducir el Verbo y hacer la voluntad del Padre”, ha

dicho. “¡La teología nace y crece de rodillas!, y la segunda dimensión se refiere a la “vida eclesial: sentir en la Iglesia y con la Iglesia”.

Así, el Pontífice ha agradecido la publicación por parte de esta Comisión de 29 textos, “puntos de referencia para la formación y la reflexión teológica”, y ha indicado que en el último quinquenio, han elaborado dos textos relevantes: el primero sobre la *sinodalidad* de la Iglesia y el segundo sobre las diferentes interpretaciones actuales de la *libertad religiosa*.

“Sin el Espíritu Santo no hay sinodalidad”

En relación a la *sinodalidad*, Francisco ha mencionado que es un tema “que le interesa mucho” y les ha agradecido especialmente este documento: “La sinodalidad es un camino eclesial que tiene un alma que es el Espíritu Santo. Sin el Espíritu Santo no hay sinodalidad. Y habéis hecho un buen trabajo para ayudar en esto”.

Además, el Papa ha agradecido que hayan reflexionado sobre la *sacramentalidad* “como estructura constitutiva del encuentro entre Dios y el hombre, subrayando la necesidad de superar las diversas formas de disociación entre fe y vida sacramental”.

Misión generadora

“Como teólogos procedentes de contextos y latitudes diversos, sois mediadores entre la fe y las culturas, y de este modo participáis en la misión esencial de la Iglesia: la evangelización. Tenéis, con respecto al Evangelio, *una misión generadora*: estáis llamados a sacarlo a la luz”, les ha indicado.

La Comisión está compuesta por teólogos de diferentes escuelas y naciones, que destacan por ciencia y fidelidad al Magisterio de la Iglesia, indica *Vatican News*. Los miembros, que son menos de treinta, son nombrados por el Santo Padre por un período de cinco años, tras la propuesta del cardenal prefecto de la Congregación para la Doctrina de la Fe y después de consultar a las Conferencias Episcopales.

Publicamos a continuación el discurso que el Papa ha dirigido a los presentes durante la audiencia:

Discurso del Santo Padre

Queridos hermanos y hermanas, buenos días:

Me alegra encontraros y doy las gracias a vuestro presidente, el cardenal Ladaria, por las palabras que me ha dirigido en vuestro nombre. Habéis llegado al final del noveno quinquenio de trabajo, pero sobre todo a un aniversario importante, el quincuagésimo aniversario de la Comisión: cincuenta años de servicio a la Iglesia. Os felicito por este Jubileo, que permite hacer memoria agradecida de vuestra historia. Como recordaba Benedicto XVI en su mensaje, la Comisión fue inaugurada por San Pablo VI como fruto del Concilio Vaticano II, para crear un nuevo puente entre la teología y el Magisterio. Desde el principio, eminentes teólogos han sido miembros de la misma, contribuyendo

eficazmente a este fin. Así lo confirma el voluminoso conjunto de documentos publicados: veintinueve textos, puntos de referencia para la formación y la reflexión teológica. En el último quinquenio habéis elaborado dos textos relevantes. El primero ofrece una clarificación teológica sobre la *sinodalidad* en la vida y en la misión de la Iglesia. Habéis mostrado cómo la práctica de la sinodalidad, tradicional pero siempre renovada, es la puesta en práctica, en la historia del Pueblo de Dios en camino, de la Iglesia como misterio de comunión, a imagen de la comunión trinitaria. Como sabéis, este tema me interesa mucho: la sinodalidad es un estilo, es un caminar juntos, y es lo que el Señor espera de la Iglesia del tercer milenio. Y os agradezco vuestro documento, porque hoy se piensa que hacer sinodalidad es tomarse de la mano y echarse a andar, festejar con los chicos..., o hacer una encuesta de opinión: “¿Qué se piensa del sacerdocio de las mujeres? En la mayor parte, es así, ¿no? La sinodalidad es un camino eclesial que tiene un alma que es el Espíritu Santo. Sin el Espíritu Santo no hay sinodalidad. Y habéis hecho un buen trabajo para ayudar en esto. Gracias.

El segundo documento propone un discernimiento sobre las diferentes interpretaciones actuales de la *libertad religiosa*. Si, por un lado, hay quienes todavía la impiden o se oponen abiertamente a ella, privando al ser humano de un derecho incomparable, por el otro, como habéis subrayado, circula la idea de un Estado “éticamente neutro” que, en una liquidez ambigua, corre también el riesgo de conducir a una injusta marginación de las religiones de la vida civil en detrimento del bien común. Esta es todavía la herencia de la Ilustración en la nueva edición. El respeto sincero de la libertad religiosa, cultivado en un diálogo provechoso entre el Estado y las religiones, y entre las mismas religiones, es más bien una gran contribución al bien de todos y a la paz. Además de estos dos ámbitos, habéis reflexionado sobre la *sacramentalidad* como estructura constitutiva del encuentro entre Dios y el hombre, subrayando la necesidad de superar las diversas formas de disociación entre fe y vida sacramental.

El trabajo y la forma en que se ha llevado a cabo corresponden a la intención que hace cincuenta años presidió el nacimiento de la Comisión. A propuesta de la primera asamblea del Sínodo de los Obispos, San Pablo VI quiso ampliar la fecunda colaboración entre Magisterio y teólogos que había marcado las reuniones conciliares. También

deseaba que la diversidad de culturas y vivencias eclesiales enriqueciera la misión confiada por la Santa Sede a la Congregación para la Doctrina de la Fe. En efecto, como teólogos procedentes de contextos y latitudes diversos, sois mediadores entre la fe y las culturas, y de este modo participáis en la misión esencial de la Iglesia: la evangelización. Tenéis, con respecto al Evangelio, *una misión generadora*: estáis llamados a sacarlo a la luz. Efectivamente, os ponéis a la escucha de lo que el Espíritu dice hoy a las Iglesias en las diversas culturas para sacar a la luz aspectos siempre nuevos del misterio inagotable de Cristo, en el cual “están ocultos todos los tesoros de la sabiduría y de la ciencia” (Col 2,3). Y luego ayudáis a los primeros pasos del Evangelio: preparáis sus caminos, traduciendo la fe para el hombre de hoy, para que cada uno pueda sentirla más cerca y se sienta abrazado por la Iglesia, tomado de la mano allí donde está, y acompañado para saborear la dulzura del kerigma y su novedad intemporal. La teología está llamada a esto: no es una disquisición catedrática sobre la vida, sino la encarnación de la fe en la vida.

Después de cincuenta años de intenso trabajo aún queda un largo camino por recorrer, pero recorriéndolo la Comisión cumplirá su vocación de ser también un modelo y un estímulo para aquellos -laicos y clérigos, hombres y mujeres- que quieran dedicarse a la teología. Porque solamente atrae una teología bella, que tenga el aliento del Evangelio y no se contente con ser meramente funcional. Y para hacer una buena teología no hay que olvidar nunca sus dos dimensiones constitutivas. La primera es la *vida espiritual*: sólo en la oración humilde y constante, en la apertura al Espíritu Santo se puede comprender y traducir el Verbo y hacer la voluntad del Padre. ¡La teología nace y crece de rodillas! La segunda dimensión es la vida eclesial: sentir en la Iglesia y con la Iglesia, según la fórmula de San Alberto Magno: “*In dulcedine societatis, quaerere veritatem*” (en la dulzura de la fraternidad, buscar la verdad). La teología no se hace individualmente sino en comunidad, al servicio de todos, para difundir el buen sabor del Evangelio a los hermanos y hermanas de nuestro tiempo, siempre con dulzura y respeto.

Y quiero reiterar al final una cosa que ya os he dicho: el teólogo debe ir adelante, debe estudiar lo que va más allá; también debe hacer frente las cosas que no son claras y arriesgarse en la discusión. Esto entre los teólogos. Pero al pueblo de Dios hay que darle el sólido “alimento” de la fe, no alimentar al pueblo de Dios con cuestiones controvertidas. La dimensión del relativismo, por así decirlo, que siempre estará presente en la discusión, debe permanecer entre los teólogos – es vuestra vocación – pero nunca llevarla al pueblo, porque entonces el pueblo pierde su orientación y pierde la fe. Al pueblo, siempre el alimento sólido que nutre la fe.

Cincuenta años: renuevo mi gratitud por lo que hacéis y por cómo lo hacéis, y os deseo, con la ayuda de la Virgen, Sede de la Sabiduría, que prosigáis con alegría vuestra misión. Os doy mi bendición y os pido que sigáis rezando por mí. Gracias.

SALUTACIÓ DEL PAPA ALS REPRESENTS D'ACEC-SDC AMB OCASIÓ DEL SEU 70 ANIVERSARI

Sala Clementina | Dissabte, 7 de desembre de 2019

Queridos hermanos y hermanas:

Os doy la bienvenida y agradezco al Secretario General de la Conferencia Episcopal Italiana sus amables palabras. Me alegra compartir este momento de celebración de vuestro aniversario con las otras organizaciones de la Iglesia italiana que se ocupan del cine y del entretenimiento. Este aniversario no es un fin en sí mismo, sino una oportunidad para renovar los compromisos contraídos hace setenta años. Por eso, me gustaría encomendaros brevemente tres tareas que extraigo del contexto en el que trabajáis.

La primera: comunión. El cine, como sabemos, es un gran instrumento de agregación. Especialmente en la posguerra, ha contribuido de manera excepcional a reconstruir el tejido social con muchos momentos de agregación. Cuántas plazas, cuántas salas,

cuántos oratorios, animados por personas que transfirieron esperanzas y expectativas a la pantalla. Y de allí salían con un suspiro de alivio, en sus ansiedades y dificultades cotidianas. Fue también un momento educativo y formativo para reconectar las relaciones consumidas por las tragedias vividas. ¿Cómo no recordar también las grandes producciones de aquellos años? Me gusta mencionar —porque lo siento muy en consonancia con este encuentro— la

película *I bambini ci guardano*. Es una obra hermosa, rica en significado. Pero todo el cine de posguerra, aquellas grandes figuras... Todo el cine de posguerra es una escuela de humanismo. Lo hicisteis vosotros, los italianos, con vuestras grandes figuras, no os olvidéis. Y no hablo porque me lo hayan dicho. Cuando éramos pequeños, nuestros padres nos llevaban a ver esas películas y formaron nuestros corazones. Retomar esas películas. He mencionado esa película para la familia, pero hay muchas, muchas... Vosotros sois los herederos de esta gran escuela de humanismo, de humanidad que es el cine de la posguerra.

También vuestras realidades asociativas se evalúan sobre la capacidad de agregar o, mejor dicho, de construir la comunión: «Los cristianos estamos llamados con mayor razón, a manifestar esa comunión que define nuestra identidad de creyentes. Efectivamente, la fe misma es una relación, un encuentro; y mediante el impulso del amor de Dios podemos comunicar, acoger, comprender y corresponder al don del otro» (*Mensaje para la 53ª Jornada Mundial de las Comunicaciones Sociales*, 24 de enero de 2019). La invitación, pues, es la de construir comunión entre vosotros, pero también comunión entre las asociaciones y organizaciones que en el mundo católico se ocupan del cine, para transmitir la belleza de estar juntos en los acontecimientos de los que sois promotores. Sin comunión, la agregación carece de alma.

La segunda: creatividad. El arte cinematográfico, como toda expresión artística, es fruto de la creatividad, que revela la singularidad del ser humano, su interioridad y su intencionalidad. Cuando un artesano modela su obra, lo hace integrando la cabeza, el

corazón y las manos según un diseño claro y definido. Os animo a dar espacio a la creatividad, a la imaginación y a la construcción de nuevos caminos. La creatividad es fundamental: sabemos muy bien que las nuevas plataformas digitales representan un reto para los medios de comunicación tradicionales.

También el cine está puesto en cuestión por las tecnologías modernas. Si vuestras asociaciones y organizaciones no quieren convertirse en “museos”, deben responder a esta cuestión de forma activa y creativa. La audacia, como sucedió con los fundadores, llama una vez más a estar a la vanguardia, pero no de forma aislada o dispersa, sino todos juntos. ¿Qué podéis decir ante el cambio? Necesitamos, sin duda, una conversión integral, que interpele la riqueza y la profundidad de cada uno. Audacia y creatividad para avanzar y no quedarse al margen de la innovación.

La tercera: visión. La visión de una obra cinematográfica puede abrir diferentes puertas en el alma humana. Todo depende de la carga emocional que se le da a la visión. Puede haber evasión, emoción, risa, enfado, miedo, interés... Todo está conectado a la intencionalidad que se pone en la visión, que no es sólo un ejercicio ocular, sino algo más. Es la mirada sobre la realidad. La mirada, en efecto, revela la orientación más diversificada de la interioridad, porque es capaz de ver las cosas y de ver dentro de las cosas. La mirada también llama a las conciencias a un examen cuidadoso. Preguntémonos: ¿cómo es nuestra mirada? ¿Es una mirada atenta y cercana, no dormida? ¿Es una mirada de conjunto y de unidad? En particular, para vosotros que os ocupáis de cine: ¿es una mirada que despierta emociones? ¿Es una mirada que comunica comunión y creatividad? Las respuestas no son obvias y requieren un gran trabajo interior. La mirada comunica y no traiciona, compromete a estilos de vida y acciones coordinadas para un bien más grande que el mero interés. La mirada es la base de la construcción de la comunidad. Y bien sabéis lo importante que es superar las barreras del pasado para proyectarse en los senderos del futuro. Todos vosotros tenéis un sentimiento eclesial en vuestro ADN. Os exhorto a vivir vuestra pasión y vuestra competencia con sentido eclesial y estilo: es la mejor medicina para no caer en la referencia a uno mismo, que siempre es mortal.

¡Qué el Señor os ayude a caminar en comunión, con creatividad y con una mirada atenta! Os bendigo, rezo por vosotros; y vosotros, por favor, rezad por mí. ¡Gracias!

[Boletín de la Oficina de Prensa de la Santa Sede](#), 7 de diciembre de 2019.

Comunicado de prensa del Pontificio Consejo para el Diálogo Interreligioso, 05.12.2019

El 20 de agosto de 2019 se estableció un **Comité Superior para lograr los objetivos contenidos en el Documento sobre la Fraternidad humana por la paz mundial y la convivencia común** (Abu Dhabi, 4 de febrero de 2019). Dicho comité está compuesto actualmente por miembros cristianos, musulmanes y judíos, y presidido por el cardenal Miguel Ángel Ayuso Guixot, Presidente del Pontificio Consejo para el Diálogo Interreligioso.

Ayer, los miembros de este comité, encabezados por el cardenal Ayuso Guixot y el juez Muhammad Abd al-Salam se reunieron en Nueva York con el Secretario General de las Naciones Unidas, António Guterres, para entregarle un mensaje del Papa Francisco y del Gran Imán de Al-Azhar Ahmed Al-Tayyeb, en el cual se propone que el 4 de febrero sea declarado *Día Mundial de la Fraternidad Humana* y se pide a las Naciones Unidas que participen, junto con la Santa Sede y Al-Azhar, en la organización, en un futuro próximo, en una cumbre mundial de la Fraternidad Humana.

Reunión de los Ministros de Educación del Consejo de Europa, con la participación de la Santa Sede (París, 26 de noviembre de 2019),

"La educación cívica en la era digital" ha sido el tema tratado por los ministros de Educación de los Estados Parte de la Convención Cultural del Consejo de Europa en París el martes 26 de noviembre.

La revolución digital plantea nuevos retos para la escuela del siglo XXI: por un lado, ofrece nuevas y potentes herramientas; por otro, requiere con una urgencia cada vez más creciente identificar criterios éticos compartidos, para formar a niños y jóvenes en la utilización de la gran cantidad de datos disponibles, aprovechando su potencial y conociendo al mismo tiempo los riesgos de manipulación asociados al tratamiento masivo de datos, así como los peligros derivados de la intrusión en la esfera privada y del ciberacoso.

La Santa Sede, que es parte en la Convención Cultural desde 1962, estuvo representada en la Conferencia por el arzobispo Paolo Rudelli, nuncio apostólico, y por Mons. Yovko Pishtiyski, consejero de nunciatura. En su discurso, Mons. Rudelli se hizo eco del llamamiento del Papa Francisco en favor de una reconstrucción del pacto educativo, basada en la interacción de todos los implicados en la educación, principalmente los niños y los padres, en la apertura a todas las dimensiones de la persona humana, incluyendo la espiritual, y en la participación activa en el bien común, que lleva a los jóvenes a cuidar de su comunidad, de su país y de la casa común que es el planeta tierra.

Los ministros reunidos en París adoptaron una declaración en la que se comprometen a que las escuelas garanticen, desde una edad temprana, la adquisición de las competencias digitales necesarias para vivir en una sociedad democrática, en particular las que promueven la formación de un espíritu crítico, la participación ciudadana y la responsabilidad ecológica.

Al adherirse al texto adoptado por la Conferencia, la Delegación de la Santa Sede emitió una declaración interpretativa, recordando una vez más que entiende los términos "género" o "estereotipos de género" como referidos a las diferencias sexuales basadas en la identidad masculina y femenina.

A continuación, los ministros de Educación debatieron la propuesta francesa de crear un observatorio de la enseñanza de la historia en el Consejo de Europa

Missatge del Papa: Dia Mundial de les Persones amb Discapacitat

Publicamos a continuación el Mensaje del Santo Padre Francisco con ocasión del Día Mundial de las Personas con Discapacidad, que se celebra hoy, martes 3 de diciembre, y que este año tiene como tema **"El futuro es accesible"**:

Mensaje del Santo Padre

Con ocasión del *Día Mundial de las Personas con Discapacidad*, renovamos nuestra mirada de fe, que ve en cada hermano y hermana la presencia de Cristo mismo, que considera que todo gesto de amor hacia uno de sus hermanos más pequeños se le hace a Él mismo (cf. Evangelio de Mateo 25, 40). En esta ocasión, quisiera recordar cómo la promoción del derecho de participar desempeña hoy un papel central en la lucha contra la discriminación y en la promoción de la cultura del encuentro y de la calidad de vida.

Se han hecho grandes progresos para las personas con discapacidad en el ámbito de la medicina y del bienestar, pero todavía hoy constatamos la presencia de la cultura del descarte y muchos de ellos sienten que existen sin pertenecer y sin participar. Todo esto exige no sólo la protección de los derechos de las personas con discapacidad y de sus familias, sino que nos exhorta también a hacer un mundo más humano, eliminando todo lo que les impide tener una ciudadanía plena, los obstáculos del prejuicio, y favoreciendo la accesibilidad de los lugares y la calidad de vida, que tenga en cuenta todas las dimensiones del ser humano.

Es necesario cuidar y acompañar a las personas con discapacidad en todas las condiciones de vida, utilizando también las tecnologías actuales pero sin absolutizarlas; hacerse cargo de las situaciones de marginalidad con fuerza y ternura; caminar con ellos y "ungirles" de dignidad para que participen activamente en la comunidad civil y eclesial. Es un camino exigente y también fatigoso, que contribuirá cada vez más a la formación de

conciencias capaces de reconocer a cada uno de nosotros como una persona única e irrepetible.

Y no olvidemos a los numerosos "exiliados ocultos" que viven en nuestros hogares, en nuestras familias y en nuestras sociedades (cf. *Angelus*, 29 de diciembre de 2013; *Discurso al Cuerpo Diplomático*, 12 de enero de 2015). Pienso en las personas de todas las edades, especialmente en los ancianos, que, también por su discapacidad, a veces se sienten como una carga, como "presencias engorrosas", y corren el riesgo de ser descartadas, de que se les nieguen perspectivas laborales concretas para participar en la construcción de su propio futuro.

Estamos llamados a reconocer en cada persona con discapacidad, incluso con discapacidades complejas y graves, una contribución singular al bien común a través de su biografía original. Reconocer la dignidad de cada persona, sabiendo que no depende de la funcionalidad de los cinco sentidos (cf. *Coloquio con los participantes en la Conferencia sobre Discapacidad de la IEC, 11 de junio de 2016*). El Evangelio nos enseña esta conversión. Necesitamos desarrollar anticuerpos contra una cultura que considera algunas vidas de serie A y otras de serie B: ¡esto es un pecado social! Tened el valor de dar voz a quienes son discriminados por su discapacidad, porque desgraciadamente en algunas naciones, todavía hoy, se duda en reconocerlos como personas de igual dignidad, como hermanos y hermanas en la humanidad.

En efecto, hacer buenas leyes y derribar las barreras físicas es importante, pero no es bastante, si no cambia también la mentalidad, si no superamos una cultura generalizada que sigue produciendo desigualdades, impidiendo que las personas con discapacidad participen activamente en la vida cotidiana.

En los últimos años se han puesto en marcha y llevado a cabo procesos inclusivos, pero todavía no son suficientes, porque los prejuicios producen, además de barreras físicas, también limitaciones al acceso a la educación para todos, al empleo y a la participación. Una persona con discapacidad, para construirse a sí misma, necesita no sólo existir sino también pertenecer a una comunidad.

Animo a todos los que trabajan con personas con discapacidades a que continúen con este importante servicio y compromiso, que determina el grado de civilización de una nación. Y rezo para que cada persona sienta la mirada paterna de Dios, que afirma su dignidad plena y el valor incondicional de su vida.

Vaticano, 3 de diciembre de 2019

FRANCISCO

CALEIDOSCOPI DE LA VIDA RELIGIOSA

Recés d'Advent de les religioses i religiosos del Bisbat de Lleida

La Delegación de Vida Consagrada organizó el sábado día 30 de noviembre, el retiro de Adviento. En esta ocasión, tuvo lugar en el colegio de las Carmelitas Teresianas de San José, en La Bordeta. Antes de empezar, se hizo una pequeña presentación de su Congregación y Carisma.

Orientó el retiro Ramón Fabregat, jesuita. *“El inicio de un año litúrgico, evoca también la primera llamada que Dios hizo a cada uno en sus inicios y que ya siempre será luz y guía para seguir adelante.”*

La participación fue muy buena; prácticamente estaban representadas todas las congregaciones de la diócesis. También, como en otras ocasiones, el obispo Salvador nos presidió la eucaristía.

Enriqueta Seva, fi.

Alguns aspectes essencials de la vida consagrada. Qui som? Què fem?

Per al nostre temps de pregària individual però sentint-nos tots sota la mirada del Pare que ens ha atret cada una, cada un, cap al seu Fill, perquè en siguem els seus “*deixebles*”, desitjosos de renovar al principi de l’Advent la resposta que un dia li vam donar, heus ací *alguns* aspectes que es referencien a la “*vida consagrada*” a la que Jesús ens convida.

Comencem per la crida personal

que el Senyor ens ha feta. Ell que ens ha cridat personalment a la “*vida*

consagrada”. No podem dir “*Jo he triat...*” perquè ha sigut sobretot una crida d’amistat que ens ha estat feta. (Mc 10,21): “*Jesús se’l mirà i el va estimar. I li digué: Ves, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres... Després*

vine i segueix-me”. També a nosaltres el Senyor ens ha cridat mirant-nos amb amistat, una amistat que suposa el do total de l’un a l’altre. O una altra crida: la de Mateu (9,9): “*Jesús veié tot passant un home que es deia Mateu, assegut a la taula de recaptació d’impostos, i li digué: Segueix-me. Ell s’aixecà i el va seguir*”. Això ens mostra que ha de ser *Jesús mateix*, i ningú més, qui ha de fer sentir la crida a seguir-lo; no pot ser d’una altra manera. No valen altres raons per importants que siguin... La seva crida sentida serà l’únic referent de la nostra vida; el que donarà sentit, seguretat i consistència a tot el que som i fem. I ell ens podrà dir també a nosaltres: “*No m’heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres*” (Jn 15,16) per a “seguir-lo” en tant que *deixebles*, que ell va formant i treballant, per així millor conèixer-lo i entrar en una relació més profunda amb ell.

“**Veniu i ho veure-ho**” (Jn 1,19) ens he dit també a nosaltres. Andreu i l’altre jove recordaran que “**Eren cap a les quatre de la tarda**”. **En el nostre cas, quan va ser?**... I avui potser ens podríem aturar una mica en allò del Salm 16,2.5-6: “*Jo dic al Senyor: Ningú com tu no em fa feliç*”. *M’encanta la meua heretat, la part que m’ha tocat és la millor*.” I la certesa de la crida del Senyor, sempre actual, manté la nostra confiança. A Jesús li sabia molt de greu haver-nos de dir un dia, com a Simó Pere: “*Home, dona, de poca fe! Per què has dubtat?*” (Mt 14,22-32). Què volia dir Jesús? Dubtar “*de què, de qui?*”

D'altra banda, avui en dia la societat mundial, i la mateixa Església, viuen un temps com no s'havia viscut fins ara. Les situacions i les circumstàncies actuals són diferents, o no viscudes abans... Calen sens dubte canvis significatius... I probablement també doncs **canvis** en la vida consagrada... Sense perdre mai la confiança, hem d'alguna manera estar també a "l'espera", com ho van estar els apòstols i algunes de les primeres dones deixebles i, entre elles, la mateixa mare de Jesús després de la pujada de Jesús al Pare, pregant en l'espera d'Aquell que des d'aquell moment havia de conduir l'Església i que Jesús els havia promès. (Ac 1,12-14). Nosaltres, en el temps que és el nostre, ens hi podem ajuntar "esperant", i també cercant i discernint un futur, que ja ara ens posi en marxa, com també ho van fer aquells primers cridats i enviats, com ho veiem en els Actes del Apòstols.

Un altre punt important és el de **les vocacions**. Jesús ens ha dit que "*L'amo dels sembrats*" és l'únic que pot "*enviar segadors als seus sembrats*" i, doncs, cridar-los per aquesta feina. Nosaltres mateixos no podem ni *cridar* ningú ni *enviar-lo*. Jesús no ha dit "*envieu obrers als sembrats*", sinó "***pregueu a l'amo dels sembrats que envii obrers als seus sembrats***" (Mt 9,38), que els faci sentir la seva crida. I se suposa que ho fem. Però avui dia què passa? Potser no li ho demanem prou? Ell és l'únic que pot fer sentir la crida... És veritat que podríem dir que les circumstàncies d'avui dia no hi ajuden, que nosaltres sols no podem, però Jesús és més fort que les circumstàncies... Jo penso, humilment, que no estem donant cap mal exemple davant dels qui ens miren..., però potser sí que hem de *discernir*, tenint en compte allò que el carisma propi de cada congregació **és i fa**, i veure en què i com ho vivim en la societat actual...

Un altre punt: **La vida de comunitat**. A Mt 18,20 Jesús diu que "*On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo soc allí enmig d'ells*". És la vida de comunitat de la que tots ens n'hem de sentir responsables. En tot el que la vida comunitària suposa: tenint cura els uns dels altres, una cura serena, fraternal, malgrat les diferències existents d'edat, de

formació, potser d'origen... però tenint per model la que vivien entre ells els primers homes i dones que van acceptar la fe. Com és possible això? Què, **qui**, en és la causa? Jesús va dir, i ens diu avui a nosaltres: *“Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres”* (Jn 13,35).

També: **La pregària d'intercessió.**

Rm 8,26-27: *“L'Esperit ve a ajudar la nostra feblesa: nosaltres no sabem pregar com cal, però el mateix Esperit intercedeix per nosaltres amb gemecs que no es poden expressar. I el qui coneix els cors (és a dir Déu) sap quin és el voler de l'Esperit: l'Esperit intercedeix a favor del poble sant tal com Déu vol”*. Com Pau ho feia tantes vegades... I Jesús també: *“Jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor que es quedi amb vosaltres per sempre”* (Jn 14,16 o Lc 22,32): *“Pere, jo he pregat per tu, perquè no defalleixi la teva fe”*. Pere fallarà, però la pregària de Jesús el sostindrà. I, d'una manera particular, la pregària que Jesús fa, abans de deixar aquest món (Jn 17), on ell prega al Pare pels seus deixebles, aquells i nosaltres.

Doncs bé, a nosaltres, normalment, i en particular a mida que ens anem fent “grans” i potser també menys “actius”... Déu ens confia una mena de “ministeri” en favor de totes les persones i de cada una en particular. És allò de pregar *“per l'Església i per la pròpia congregació”*, però també pel *món*, per les persones que trobem, sabent que cada una, en las circumstàncies que són les seves, és preciosa als ulls del Pare que la volgut a l'existència. Ens podem doncs unir a l'Esperit en allò que Ell intercedeix per cada persona. Sense que, per això, n'hàgim de saber el “resultat”...

I, per acabar, un mot encara sobre **la nostra comunió amb l'Església local**. Nosaltres en som **una** part. Amb tots els altres cristians que hi asseguren un servei o la constitueixen. Que Jesús ens faci estimar molt la seva Església que és a Lleida; aquest cos del que en som tots membres i del que Jesús n'és el Cap, com ens ho diu sant Pau (Ef 4,15-16): *“Mantenint-nos en la veritat i en l'amor, creixerem en tot vers el Crist, que és el cap. Així com el cos humà es manté unit harmoniosament gràcies a tota mena de juntures que el sostenen; així, d'acord amb la gràcia de Déu distribuïda segons la mesura de cada membre, tot el cos que és l'Església va creixent i edificant-se en l'amor”*.

Ramon Fabregat sj

Vida Consagrada Bisbat Lleida - Recés d'Advent 2019

Carmelites Tereses de Sant Josep – La Bordeta

Birgit Weiler: “Desde la fe no nos puede dar igual lo que pasa con la Tierra. Es cuestión de coherencia”

Beatriz García
ZENIT 4 dic. 2019

La hermana y teóloga Birgit Weiler, participante en el Sínodo de la Amazonía en calidad de especialista, manifiesta esperanza en que en los próximos meses se definan respuestas concretas y en conjunto para hacer realidad en el terreno las ideas y propuestas que recoge el [documento final](#).

Birgit Weiler pertenece a la Congregación de las Hermanas Médico Misioneras y es colaboradora de la Pastoral para la Creación de la Comisión de Acción Social de la Conferencia Episcopal Peruana.

En el *briefing* informativo sobre los trabajos del Sínodo del pasado 11 de octubre en el que intervino expresó que en su Círculo Menor, como en otros, existió un ambiente muy abierto: “nosotras las mujeres nos sentimos aceptadas, hay una gran libertad de expresión”.

Igualmente, manifestó que “necesitamos más mujeres en puestos de liderazgo” y que resulta fundamental que estas sean “incluidas en las decisiones importantes”, al mismo tiempo que agradeció al Papa Francisco “por todos los pasos que han conducido a la presencia de 35 mujeres en el Sínodo”, indica *Vatican News*.

A continuación, se expone la entrevista completa realizada por Beatriz García para el Centro Amazónico de Antropología y Aplicación Práctica (CAAAP) en la que transmite su experiencia e impresiones sobre el Sínodo Amazónico.

Beatriz García: ¿Qué aprendizajes ha dejado, principalmente, el Sínodo Amazónico?

Birgit Weiler: A mi parecer lo bello ha sido sentirnos muy unidos como iglesia de la Amazonía, juntos, a pesar de estar en diversos lugares. Espero que eso no se pierda, sentirnos hermanos y hermanas en el mismo camino, pues es muy importante generar sinergias frente al reto para defender la Amazonía, que es realmente amenazada en su existencia por tanto impacto que va contra el tejido de vida diversa en la Amazonía. Y, como los científicos nos han recordado en el Sínodo, esta defensa solo podemos lograrla apoyándonos, tomando fuerzas de nuestra fe y espiritualidad puesta en práctica. Por eso espero mucho que este Sínodo nos ayude a unirnos más, compartir experiencias y ver

qué podemos aprender los unos de los otros para poner en práctica el cuidado de la Casa Común.

Beatriz García: **Y en lo concreto, ¿cómo articular y llevar al terreno todo lo que tuvo el Sínodo?**

Birgit Weiler: Creo que, al inicio del 2020, se van a reunir representantes de las diversas diócesis y vicariatos de la Amazonía en el Perú para ver juntos los frutos del Sínodo, cómo dar pasos concretos y conjuntos para implementar una defensa de la Amazonía y lograr una pastoral mucho más acorde con las diferentes culturas. Paso a paso debemos hacer realidad lo que el documento del Sínodo nos propone. Eso necesita también de una lectura en común, cómo nos inspira el documento y llegar a lo común. Eso es poner en práctica ser una iglesia sinodal. Sé que, en enero, el espíritu nos acompañará y saldrán cosas muy concretas.

Beatriz García: **¿Por qué cree que, todavía, en el seno de la Iglesia hay voces que no terminan de entender por qué el Papa Francisco apuesta por la Amazonía y la ha llevado al corazón de la Iglesia, a Roma?**

Birgit Weiler: Bueno, en gran parte son las mismas voces de quienes les fue difícil acoger con amplitud de mente y corazón la encíclica 'Laudato Si'. Porque ya ahí el Papa Francisco dijo con mucha claridad que cuidar la Casa Común, nuestra tierra, nuestro planeta con todo lo que actualmente está en riesgo, cambio climático, sobrecalentamiento de la tierra y todas las consecuencias nefastas tiene que ver netamente con nuestra fe cristiana. Creer en un Dios que con amor ha creado y nos ha confiado esta tierra es para que cuidemos lo que no es nuestro, no es nuestra propiedad, sino vivir en la tierra sin destruirla, saber dar pasos hacia una vida que sale de un consumismo desenfrenado a una

actitud y práctica de vida sobria para, con esto, ayudar a cuidar la tierra. Esto es parte de una fe coherente en un Dios de la vida, que quiere vida digna para todos y que ama lo que ha creado. Esto no siempre ha sido acogido y se escucha a gente preguntando: ¿Y por qué? ¿Qué tiene esto que ver con la fe cristiana?

Beatriz García: **¿Y qué se les contesta?**

Birgit Weiler: Creo que más claro de lo que se ha dicho, no se puede decir. El Sínodo se trata de poner en práctica 'Laudato Si'. El Papa ha sido muy claro en ello. Es hacer realidad 'Laudato Si' en el espacio de la Amazonía, es abrir el corazón y decir "esto tiene mucho que ver con nuestra fe y con el seguimiento de Jesús porque él quiere reconciliar a la Creación en la Tierra, a los seres humanos con todos los seres vivos".

Beatriz García: En el Sínodo se escuchó decir que el Papa tiene, al menos en parte, su corazón indígena. ¿Es así?

Birgit Weiler: Creo que eso quedó claro en '*Laudato Si'*' y se reconfirmó en su discurso y su presencia con los pueblos indígenas en Puerto Maldonado, con mensajes muy claros. El Papa valora, aprecia la sabiduría de estos pueblos y sabe que tienen un mensaje muy importante en este momento crítico para nuestro planeta. Creo que en parte hay un cierto rechazo porque hay personas a las que les es difícil dejar tocar su mente y corazón por la realidad crítica de nuestro planeta. Esto se recalcó mucho en el Sínodo por los científicos. Si no hacemos caso, si no nos ponemos en el camino y realizamos cambios a fondo en nuestra forma de vivir y nuestros impactos negativos sobre la Tierra, llegaremos al momento decisivo y no podremos evitar el desastre. Desde la fe cristiana no nos puede dar igual lo que pasa con la Tierra. El amor pasa por poner en práctica un cuidado, una previsión, un compromiso con la tierra y con la gente que, en muchas partes, ya está sufriendo muchísimo los impactos del cambio climático, la contaminación. No podemos ser indiferentes, es cuestión de solidaridad con la tierra, con estos hermanos y hermanas y con las generaciones futuras.

Birgit Weiler: Espero que él acoja en su exhortación las propuestas hechas y también la solicitud que está en el documento y que las mujeres le presentamos para que sigan las gestiones y sea posible que las mujeres sean admitidas para el diaconado. La comisión quedó prácticamente en suspenso y el Papa prometió nombrar nuevos miembros. Él quiere que se siga ahondando en esta pregunta y llegando a una conclusión. Yo me fío y creo que el Papa va a tratar de impulsar en su exhortación que se abran más espacios de liderazgo para la mujer, espacios que no requieran de la ordenación sacerdotal. Eso requiere de mujeres que se atrevan a asumir puestos de liderazgo en la Iglesia y de que, en las comunidades, haya hombres y mujeres que hagan posible esto, que cooperen. Creo que por ahí sopla el Espíritu, pues la Iglesia se va a enriquecer mucho más entre hombres y mujeres, en que compartamos dones, carismas y ministerios.

Beatriz García: Se habla del rol de los laicos, de la mujer, de los obispos pero, ¿y el rol de la Iglesia? Porque tanto en la encíclica como con el Sínodo están encabezando el término y el convencimiento por una ecología integral. Parece una moda pero, ¿la Iglesia tiene que estar ahí?

Birgit Weiler: Sí, desde su propia fe, eso es lo coherente, que la Iglesia se preocupe por la creación. No se puede amar coherentemente sin aportar hoy en día al cuidado de la tierra, que es nuestra casa. Creo que la Iglesia ha tomado mayor conciencia de la Amazonía, desde la Amazonía, y en el Sínodo mismo diciendo que esto pasa por revisar nuestras propias prácticas: ¿Tenemos prácticas ecológicas en nuestras parroquias? ¿Cuánto cuidamos por ejemplo el uso del plástico? Por ejemplo en el Sínodo se cuidó al extremo y fue un signo fuerte, se intentó no usar cosas de plástico en el ambiente ni en los momentos de receso. También se buscó que haya productos para el consumo de comercio justo, que el papel que se usaba hubiera preocupación por cómo eso se iba a reforestar. Hay que revisar este tipo de cosas en cada parroquia, institución, colegios, universidades, cómo avanzar en prácticas sostenibles. Ser más cuidadosos con el agua, la energía... y también preguntarnos sobre los minerales de los objetos que tenemos en las parroquias, como el oro, ¿en qué condiciones han sido generados, son de un comercio justo, ecológicamente y socialmente? No a costa de la tierra ni de la gente.

Beatriz García: ¿Cuál es la importancia, desde la teología, del término integral?

Birgit Weiler: Para que lo tengamos presente, el cuidado de la tierra y de los problemas sociales, ecológicos y culturales, están íntimamente unidos entre ellos. Es superar una manera muchas veces fragmentada de entender nuestra pastoral. Aquí pastoral social, aquí de salud, aquí de educación, ahí de derechos humanos... Esto, desde una ecología integral, que se dirige a las personas en todas sus dimensiones, cuerpo y alma, y sus derechos y su dignidad, y a la tierra en todo lo que engloba un ecosistema saludable y que tiene condiciones para seguir generando y cuidando la vida, todo eso está unido porque nosotros los seres humanos vivimos en esta tierra y dependemos de ella. Maltratando la tierra no hay vida digna ni futuro para nosotros. Todo eso nos lo aclara la ecología integral. Dios sale a nuestro encuentro, nos quiere dar vida, quiere cuidar nuestra heridas integralmente, en las distintas relaciones que vivimos.

Beatriz García: ¿Se puede ser cristiano de la misma forma en cualquier lugar del mundo?

Birgit Weiler: Tenemos que reconocer que, hoy en día, los contextos en los que vivimos nuestra fe cristiana influyen, son importantes y hay que tomarlos en cuenta siguiendo el ejemplo de Jesús. Él se encarnó y vivió en la realidad de Palestina, y vivió 30 años en Nazareth, en estas realidades culturales y religiosas, con las realidades políticas que eran los retos de su tiempo. Entonces, ser cristiano en África va a, en algunos puntos, coincidir y en otros diferir de serlo en Asia, en Latinoamérica, en la Amazonía. Y así nos enriquecemos mutuamente a través de nuestro testimonio. Esto es una riqueza para la Iglesia, tener rostro pluriforme. Estar unidos en el compromiso, pero ¿cómo vivirlo de manera coherente, respondiendo a los retos y potencialidades de cada contexto?

EL BATEC DE L'ESGLÉSIA

Conflicte, pau i pregària

La Vanguardia 8 Desembre 2019

Catalunya, i amb ella Espanya, viu una situació difícil i dolorosa. Els cristians no romanem indiferents als patiments i conflictes de la societat, perquè professem una fe encarnada que aporta esperança a les vicissituds humanes. La manera com abordem els sofriments i les confrontacions no pot ser, però, la mateixa que la de les ideologies seculars, perquè si som fidels a la fe que professem, ens hem de sentir cridats a ser, com digué Jesús en el *Sermó de la Muntanya*, constructors de pau.

DAVID BORRAT / EFE **Separats**. Les tanques que separen manifestants de signe oposat, com aquestes del divendres a Girona, són un símbol de la polarització de la societat catalana

La pau que, com diu sant Agustí a *La Ciutat de Déu*, és la tranquil·litat que deriva d'un ordre just, on la gent és escoltada, s'expressa amb llibertat i respecte. On cadascú, sense menystenir l'altre, compleix amb les seves obligacions cíviques i es desenvolupa amb tanta plenitud com sigui possible. Quan sorgeix el desordre com a fruit d'un malestar objectiu, és senyal que hi ha aspectes de la realitat que no responen en un grau suficient a la justícia. Aleshores, la tasca és doble: apaivagar el conflicte i cercar una solució real a les seves causes.

Les causes no són només internes. En part també procedeixen de condicionants externs poderosos, de les tensions i contradiccions globals del nostre temps, entre identitat i globalització, entre justícia social i desigualtat, entre llibertat i seguretat, i entre legalitat i aspiracions de parts considerables de la població. I també, juntament amb les causes que desencadenen i alimenten el conflicte, hi trobem la incapacitat mostrada fins ara per les ideologies seculars per apaivagar-lo i trobar camins de conciliació i de solució.

En el conflicte també hi ha la incapacitat de les ideologies seculars per trobar camins de conciliació i solució

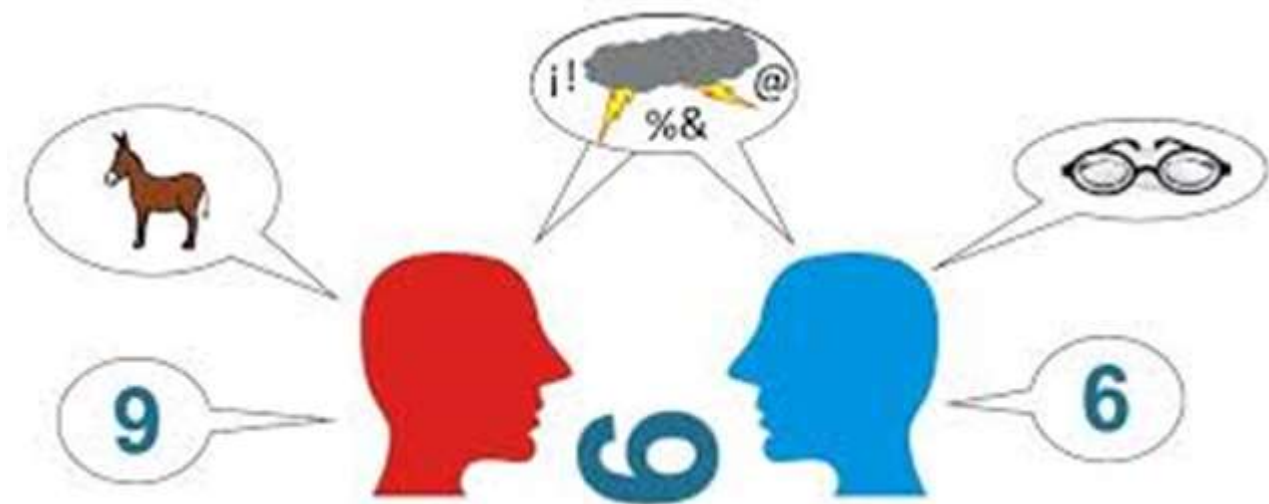
És fàcil imputar als altres tota la causa del malestar, però aquesta actitud mai ha estat la solució de res. Cal un altre enfocament: Cal apel·lar a la justícia per a tots, més com a virtut que com a tribunal. I els cristians hem de proposar, a més, la misericòrdia, perquè tal com escriu Guardini a *El Senyor*, qui refusa la misericòrdia acaba cometent injustícia. Cal apel·lar a la modesta paciència perquè facilita que no absolutitzem el nostre punt de vista i que valorem tot allò que pugui teixir

vincles de concòrdia, per tènues que semblin. No és fàcil perquè estan en joc conviccions fortes i patiments intensos ocasionats pel conflicte i pels empresonaments causats pel mateix. Tot plegat desperta passions molt profundes. Cal superarles per construir la concòrdia, l'harmonia que Aristòtil estableix com allò que és bo i pràctic per a la comunitat i que exigeix governar pel bé de tots, i no només per al d'una majoria. Això és el bé comú. Com construirlo a Catalunya, i a Espanya, és el repte al qual estem cridats a respondre.

Tot plegat demana recuperar la fraternitat, reconèixer en l'altre la dignitat inherent a tota persona pensi com pensi, i identificar aquells elements nuclears que ens uneixen, amb la convicció que són més forts, sòlids, i valuosos que el que ens separa.

Cal que tots ens escoltem, ens respectem i romanguem atents a allò positiu que pugui venir dels que no pensen com nosaltres. Cal que cap victòria, sempre provisional, no suposi una humiliació, que ningú se senti totalment derrotat, perseguit ni exclòs.

Cal una comunitat pacífica i harmònica en què càpiguen totes les opcions polítiques, per diverses que siguin

Som éssers fets per estimar; capaços de donar-nos a causes nobles, cridats a viure lliurement en un marc de convivència basat en el bé comú. Anhelem la felicitat, però sovint la cerquem per viaranys estranys que reporten sofriment i neguit. Hem de ser

capaços de veure-ho i d'enfortir els nostres llaços per bastir una comunitat social i política pacífica i harmònica en la qual càpiga la manifestació de totes les opcions polítiques per diverses que puguin ser perquè en totes elles, si són exercides pensant en el bé comú, hi ha quelcom de positiu. Només la violència que s'imposa a la llibertat de l'altre és exclosa.

Els cristians servirem amb eficàcia a la concòrdia i al bé comú, si més enllà de les nostres diferències per ideologies seculares anteposem el mandat de Jesús. Com més difícil és la situació, més s'ha de manifestar la condició cristiana: "Si estimeu els que us estimen, quina recompensa mereixeu? I, si només saludeu els vostres germans, què feu d'extraordinari? Quina recompensa mereixeu?". "Doncs jo us dic, estimeu els vostres enemics".

És per aquest mandat que cal treballar per construir espais dins i fora de l'Església en què tots puguem compartir i reflexionar, i pregar junts a la llum de l'evangeli.

També cal cercar amb el conjunt de l'Església catalana una línia comuna d'acció que doni veu pública a l'Església i que proposi a la societat vies pràctiques per progressar en el bé comú. Un primer pas podria ser una jornada de pregària, perquè pregar és obrir-se a una visió més àmplia i serena, que culminés en la unió en l'eucaristia, i perquè el que els éssers humans no podem, Déu sí que ho pot.

Text elaborat per: ALBERT BATLLE, JOSEP MARIA CARBONELL, MÍRIAM DÍEZ, EUGENI GAY, DAVID JOU, JORDI LÓPEZ CAMPS, MARGARITA MAURI, JOSEP MIRÓ I ARDÈVOL, MONTSERRAT SERRALLONGA I FRANCESC TORRALBA

Antoni Matabosch: “La humanitat no som Déu, ni amos de res”

Lucía Montobbio

Catalunya Religió 06/12/2019

El llibre [*Ecologia integral i supervivència*](#) arriba coincidint amb les celebració l'Assemblea Especial del Síndone dels Bisbes per a la regió Panamazònica: 'Nous camins per a l'Església i per a una Ecologia integral'. **Antoni Matabosch**, catedràtic emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya, delegat catòlic i president del Grup de Treball Estable de Religions (GTER), aprofundeix en aquestes pàgines sobre la limitació de recursos, la seva justa distribució, i el rol de l'església en aquesta crisi ecològica. El llibre està presentat per un pròleg del cardenal **Joan Josep Omella**. Aquesta setmana se celebra la Cimera del Clima COP25 a Madrid i, en aquest context, Matabosch reflexiona en la present entrevista sobre com els cristians ens hem de posicionar en aquest àmbit.

Què vol dir que Déu ha creat el món?

La creació és un projecte de l'amor de Déu. Un do, un regal que convoca a una comunió universal. Que el món és creació de Déu vol dir que el món, des de l'inici de la seva història fins al final, és de Déu, que tot és obra del seu amor, que tot està sustentat per Déu, que existeix davant Déu, que camina cap a Déu, que el món és símbol i expressió de Déu perquè hi ha deixat la seva empremta i hi podem descobrir a Déu mateix. Per tant, la humanitat s'ha de col·locar al seu lloc: no som Déu, ni amos de res. La nostra primera reacció ha de ser d'agraïment, d'admiració i de lloança.

La terra va ser creada per a nosaltres?

A l'inici de la Bíblia es diu que Déu va crear l'home i la dona a la seva imatge i semblança. Ser imatge de Déu confereix una dignitat especial que ningú pot treure i que es tradueix en els drets humans fonamentals. Ser “imatge” vol dir que tots els éssers humans tenen una capacitat especial de relacionar-se amb Déu, amb els altres éssers humans, formant

una comunitat universal amb els mateixos drets i deures, i que han rebut una herència comuna al servei de tots, i amb la natura, no per dominar-la i expropiar-la, sinó com a administradors que la cuiden, la vigilen i la treballen.

Si així és, com és que estem posant en risc la Terra?

Perquè durant molt de temps hem cregut que la ciència i la tècnica eren imparables i ens portaven a unes societats riques i felices, amb la convicció que els recursos naturals del planeta eren inexhauribles i que els danys naturals que es poguessin produir, canvi climàtic, contaminació... serien absorbits per la mateixa natura. Ara, s'ha anat veient que si s'aplica a tot el món el model de les societats més "avançades", els recursos, les primeres matèries, s'esgotarien aviat. Per altra banda, la terra es deteriora, amb el perill de convertir-la amb molt perillosa o fins i tot inhabitable. Les nostres societats ja no serien sostenibles.

Això té a veure amb el "mite del progrés"?

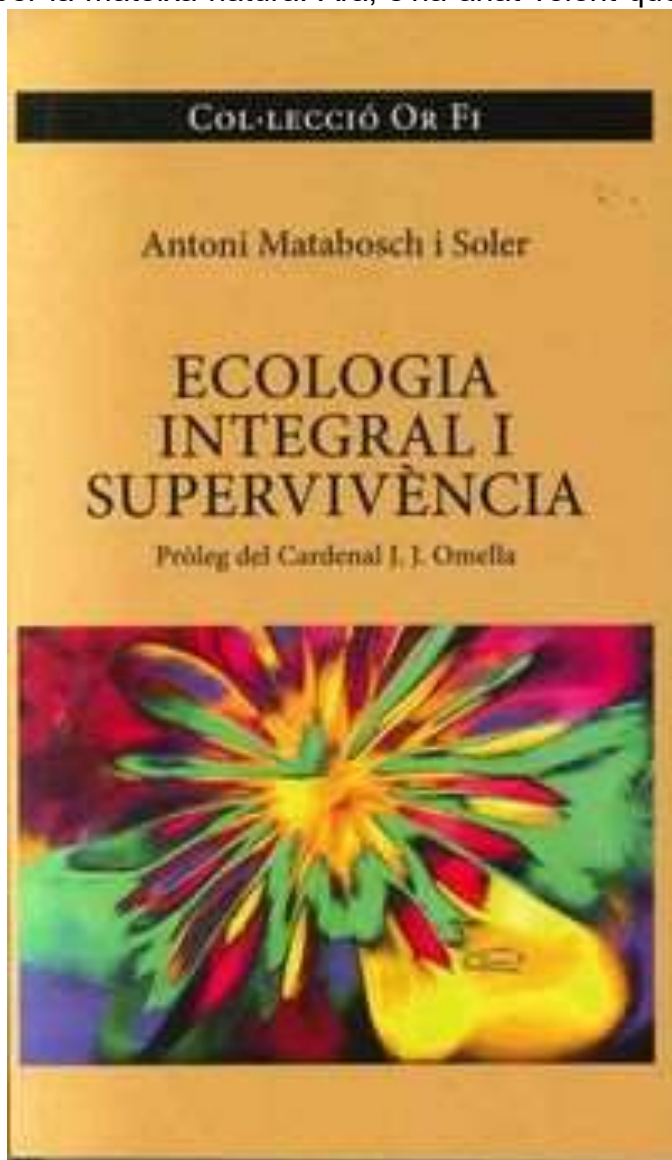
L'Il·luminisme francès defensà aferrissadament la fe en una interpretació progressista de la història. S'establí una estreta relació entre progrés i raó i basats en la ciència racional, s'afirmà amb rotunditat que tota la història progressa vers la pau perpètua, la virtut i la felicitat. Aquesta ideologia del progrés s'estén per tot arreu, enfortida per la fe en la ciència i la tècnica que ho poden tot. Les crisis econòmiques a partir dels anys setanta del segle XX, i la constatació dels desequilibris ecològics, van anar posant en evidència la ingenuïtat i el perill del mite del progrés.

Quins retrets fan els ecologistes als teòlegs cristians?

Alguns grups diuen que la fe en un Déu omnipotent es projecta en la seva imatge, l'ésser humà, i també es creu omnipotent, dominador i propietari despòtic de la natura. El mateix succeeix en el relat del Gènesi, que, diuen, s'entén com un dret a explotar la terra. També opinen que la concepció cristiana lineal del temps, que entén el temps amb un inici, un desenvolupament i un final, i no com un etern retorn on no hi ha innovació, afavoreix el mite del progrés indefinit.

Alguns parlen d'arrogància cristiana. Quina arrogància?

Seria l'arrogància de creure que l'ésser humà està al centre i per sobre de tota la natura i que tot està el seu servei i pot usar-ho com li plagui. Seria molt semblant al dret de propietat romà que permet usar i abusar; amb allò que és meu, faig el que vull. Aquesta "arrogància" desencadenaria la tragèdia ecològica perquè defensa un dualisme radical

entre l'home, que ja no forma part de la natura, i la mateixa natura, que finalment es revenja.

Persones, natura, i animals. En què ens distingim?

Només els éssers humans són imatge de Déu i administradors de la natura, amb drets i deures. S'ha de fugir d'un antropocentrisme radical, però sense caure amb un igualitarisme que no té fonaments seriosos. N'hi ha que parlen de "drets" de la natura i sobretot dels animals que hi viuen. El fons de la qüestió és si es tracta de drets de la natura i dels animals a ser ben tractats, o bé és una obligació de les persones de tractar correctament el seu entorn. De fet, la natura no pot estar subjecta a deures, a un dret sempre correspon un deure; d'altra banda, si no existís la humanitat, no es podria ni plantejar els drets de la natura o dels animals.

Com es relacionen els conceptes de sostenibilitat i justícia?

En la creació tot està interrelacionat. Avui es parla d'ecologia integral, que té en compte tots els elements que l'afecten, que són molts. L'ecojustícia insisteix especialment en la relació entre ecologia i justícia social, perquè són els més pobres els qui reben més la crisi del planeta. No hi ha dues crisis separades, una ambiental, i una altra de social, sinó una sola i complexa crisi socio-ambiental. El que no és just, no és sostenible; el que no és sostenible, no és just.

Com ha de canviar la relació entre ciència i fe per arribar a una societat sostenible?

Hi ha dues condicions a fi que hi hagi una correcta relació entre fe i ciència. D'una banda, que s'abandoni tot fonamentalisme, sovint basat en una lectura literal de la Bíblia que no s'adiu amb les dades de la ciència, per exemple, la creació en sis dies naturals. Per altra banda, s'ha d'abandonar també el cientisme, que afirma que només existeix el que es pot experimentar i que el que la ciència afirma dona una imatge del món acabada i completa. Només sense aquestes dues posicions equivocades, és possible que la saviesa cristiana pugui aportar el seu missatge que afavoreixi l'ecologia i la sostenibilitat.

Per què les religions poden ajudar a superar la crisi ecològica?

Les causes de la crisi ecològica són ideològiques, de concepció de l'home i del món i del seu desenvolupament, d'una visió global de la història, de la vida, del planeta; la complexitat de la crisi és tan gran que no pot ser resolta només amb criteris tecnològics i científics, perquè aquests es posen sempre al servei d'un pla més general, d'uns principis. Només es podrà superar la crisi amb una nova visió, uns nous conceptes, un estil de vida

diferent. Les religions aporten una saviesa mil·lenària de principis, criteris i motivacions per a la cura de la natura.

Quina és la importància del papa Francesc en la creació d'un discurs ecològic?

El mèrit del Papa Francesc, al meu entendre, és haver sabut recollir la saviesa cristiana dels darrers cinquanta anys, tant del Consell Mundial d'Esglésies, com dels Patriarques de Constantinoble i de les reflexions catòliques dels papes i dels teòlegs, i haver-ne fet una síntesi entenedora, complexiva i que anima a superar la crisi. M'ha semblat molt important la crida que fa a una nova espiritualitat que uneix Déu, la persona i la creació, i presenta el món com una teofania: "Déu ha escrit un llibre preciós, les lletres del qual són la multitud de criatures presents en l'Univers" (Laudato si', 85).

Al final del llibre proposa una sèrie de pregàries i poesies. Hi ha alguna frase, algun vers, que tingui un ressò especial per vostè?

"Déu, envia'ns, /a cuidar la terra i a compartir tot el que és necessari per a viure en comunitat, /a resistir i denunciar tot el que negui la vida, /a estimar el proïsme i a fer el que és just, /de forma que on hi havia mort hi hagi vida." (IX Assemblea del Consell Mundial d'Esglésies, Porto Alegre, 2006)

Carlos Maria Galli: “El Papa està iniciant processos de reforma irreversibles”

[Glòria Barrete](#)

[Catalunya Religió 09/12/2019](#)

No li agrada que el qualifiquin i etiquetin com a ‘teòleg del Papa’. Així de contundent s’expressa **Carlos Maria Galli** només començar la nostra entrevista. Aprofitem la seva estada i participació en el Congrés sobre el **papa Francesc** celebrat a l’Ateneu Universitari Sant Pacià, per preguntar a aquest sacerdot argentí i degà de la Facultat de Teologia de la UCA com és la teologia de Francesc.

Vostè va conèixer el Papa com a Jorge Maria Bergoglio fa més de 30 anys. Ha canviat la teologia de Bergoglio a l’accedir a Papa?

El Papa i jo comencem a tenir tracte l’any 1986. Després va venir de bisbe auxiliar a Buenos Aires el 1992 i en el ‘98 es va convertir en arquebisbe de la diòcesi. El papa Francesc ha estat el meu arquebisbe durant quinze anys. Sent jo vicedegà i degà després de la Universitat Catòlica de l’Argentina vam tenir molt de tracte, ja que ell era el gran canceller de la Universitat. I també ens vam tractar en esdeveniments eclesials diversos. Molts periodistes m’han preguntat després que el triessin Papa si Bergoglio va canviar o si és el mateix que quan era a Buenos Aires. En ell hi ha tres grans etapes. El pare Jorge, el jesuïta; el bisbe auxiliar, després arquebisbe i més tard cardenal; i la tercera etapa li arriba als 76 anys, quan el canvien de diòcesi. Ho dic amb humor, el van canviar de diòcesi, d’una arxidiòcesi a una diòcesi que és la de Roma, a ser successor de Pere, el pastor universal, el Papa. És el mateix o és diferent? La llengua castellana ens permet jugar amb dos verbs, ser i estar. Jo dic que Francesc és Bergoglio, però està diferent. És Bergoglio, en la seva manera de ser sacerdot i bisbe, en la seva manera de pensar, sentir i actuar, que és la mateixa. Ell sempre va ser un home de molta oració i en l’oració està el seu discerniment per a les decisions que pren, aquesta és una característica de sempre.

I de sempre també és la seva senzillesa, la manera de ser i de viure, el seu estil auster i pobre perquè ell es pren seriosament el que sant Ignasi demana als jesuïtes. O també el seu anar a les perifèries, existencials i socials, servint els més pobres i valorant la seva fe i la seva pietat popular. Mira d'aprendre d'ells, no com algú que complirà una tasca per a uns altres, sinó com algú que va a la trobada dels altres, que es fa amic dels altres, aquestes són característiques de sempre. El Papa és un home d'una capacitat de treball enorme, a qui no se li pot seguir el ritme, que té una fortalesa interior indestructible, i al mateix temps molta pau, aquest és el Bergoglio de sempre.

I en què diria que està diferent des que és Papa?

Ell diu que des del moment de l'elecció ha rebut una pau enorme, que la tenia abans però diferent, que el transcendeix i que li permet mantenir la serenitat enfront de tot el que li toca viure com a bisbe de Roma i cap de l'Església. Un diria: pot un ésser humà suportar el pes de portar l'Església catòlica amb 1.300 milions de persones, ser líder també de les Esglésies cristianes, ser un líder també moral en un món convulsionat? Si un està arrelat en Crist, llavors sí.

El Papa està arrelat en Jesús, i quan ell diu a la gent 'resin per mi', no està fent un consell piadós, no, està dient: 'el meu ministeri depèn de l'oració de vostès', perquè qui sosté el ministeri és el mateix Senyor. Com a Papa manifesta més l'alegria, que sempre la va tenir, però la manifesta, el veus somrient i content amb la gent. No és façana, surt de dins. I, essent la màxima autoritat, el Papa té la màxima llibertat. Actua amb molta llibertat i no li importa què diran. Els demano que llegeixin la intervenció final del Papa en el Sínode de l'Amazònia, veuran com parla amb molta llibertat.

El concepte de perifèries sembla un concepte encunyat per Francesc. És aquest el nucli de la seva pastoral?

En la pastoral del Papa Francesc hi ha tres paraules juntes: proximitat, apropament i trobada. I no són un invent d'ell, sinó que neixen de mirar a Jesús. És la lògica evangèlica que veiem per exemple en la paràbola del Bon Samarità. La concepció pastoral del Papa és que l'Església ha d'anar a la trobada, de tots els éssers humans. És cert que ell va encunyar el concepte perifèries, geogràfiques, socials i existencials.

El Papa en l'encíclica *Lumen Fidei* diu que la fe no és tant un far que en la badia il·lumina des de dalt i lluny, sinó que la fe és més com la llum d'una espelma, que un té en la nit o quan marxa el llum. La llum de l'espelma serveix per il·luminar molt a prop, només per fer un pas o dos, no es tracta d'una llum immensa que t'aclareix tot el panorama, sinó que és més semblant a una candela que t'ajuda a fer un pas en la vida. D'aquí la seva consciència dels límits humans, de destriar cada pas que cal donar. En l'encíclica *Amoris Laetitia* també es veu la lògica de la seva misericòrdia pastoral en relació a les situacions socials, els conflictes i les desigualtats. D'això ell en diu la cultura de la trobada. I quan la gent li pregunta què hem de fer enfront els problemes, ell els hi diu "dialogar, dialogar i

dialogar". I això val per a l'Argentina que té un conflicte, val també per a Catalunya, val per a tothom. Dialogar és el mètode de la cultura de la trobada. La teologia del Papa està centrada en l'Evangeli, sorgeix de l'Evangeli.

I quins són els grans temes del pontificat del papa Francesc?

Són tres: l'alegria, la misericòrdia i la missió. L'alegria perquè l'Evangeli és bona notícia. L'alegria travessa tot el pontificat del Papa, el seu magisteri és com un poliedre de l'alegria. L'altre gran tema, la misericòrdia, és la clau hermenèutica del seu pontificat. El qui vol entendre Francesc, ha d'entendre que ell ens ensenya que Déu és amor i misericòrdia. Si un no entén això, no entén res del pontificat i llavors es queda amb puntets aïllats, mirades parcials, anècdotes secundàries. La misericòrdia ho canvia tot, és l'amor de Déu a l'ésser humà en les seves misèries. La misericòrdia es veu en l'actitud del Papa, per exemple, davant els migrants, refugiats i desplaçats. Se li atribueix al Papa inventar una política per als migrants. Un moment!, les societats i els Estats han de tenir actituds i polítiques enfront del drama dels migrants, però l'actitud evangèlica la mana Jesús. Als Papes, els critiquen perquè repeteixen això de Jesús, llavors l'oposició és a Jesús. Pots ser un cardenal, un bisbe, un capellà, un laic, però estàs criticant alguna cosa que et demana Jesús, que siguis misericordiós.

Hem de revisar les nostres actituds perquè de vegades portem el nom de cristians, però no actuem com ens demana Jesús. Cal veure què em molesta, alguna cosa que diu el Papa o alguna cosa que diu Jesús i em recorda el Papa? Després estan les opinions enfront del pontificat que està fent Francesc i la reforma de l'Església que s'ha pres de debò. No la inventa ell, és la reforma de l'Església del Vaticà II, amb moltes qüestions pendents. És una nova fase de l'aplicació del Concili Vaticà II, ja hi va haver unes altres.

És en aquesta nova fase on s'emmarquen renovacions com la d'acceptar homes casats per al sacerdoti en el cas de l'Amazònia?

A l'Amazònia tenim la punta de l'iceberg de dos grans problemes globals. Un, el desequilibri que sofreixen les persones i els pobles i, segon, la immensa crisi ecològica del planeta. Aquests dos problemes l'Església els veu perquè està en el territori, acompanyant la vida de la gent, a uns 35 milions de persones a la regió amazònica. Al final del Sínode el Papa diu: "no ens quedem amb puntets aïllats, quan comuniquin els resultats del document del sínode comparteixin els diagnòstics i punts de vista que hem aconseguit aquí per consens". Si tens grans extensions i comunitats catòliques molt disperses on el sacerdot va una vegada a l'any o una vegada cada dos anys, i diem que l'Eucaristia és el nucli i centre de la vida cristiana, els correspon als pastors de l'Església buscar solucions.

Ho indica el Vaticà II. En aquest marc cal repensar la forma del ministeri, que no es tracta d'abolir el celibat o el presbiterat cèlibe, sinó d'ampliar el presbiterat seguint la tradició de l'Església Llatina dels primers mil anys, i compartint la tradició de les Esglésies Orientals de dos mil anys. Es tracta de discernir la modalitat del presbiterat avui per servir les comunitats en aquesta regió i perquè tinguin l'Eucaristia, que és la plenitud de la vida cristiana.

Davant oposicions al Papa de tota mena, com augura vostè el futur al papa Francesc?

Ho té difícil perquè la realitat ens desborda, perquè l'amor de Déu ens desborda, i perquè la missió ens desborda. La missió és més gran que nosaltres i la missió del Papa és més gran que ell. Amb incomprendiments i rebutjos, sí, hi ha gent que el qüestiona per punts doctrinals, gent que el qüestiona perquè li té por o no té ganes de fer les reformes institucionals, i hi ha gent que el qüestiona perquè qüestiona la dimensió social de l'Evangeli de Jesús, i aquesta és l'oposició més gran de sectors polítics i econòmics en el món que no volen escoltar l'Evangeli. Tot això existeix, però jo penso, quants són? Perquè el Papa és el cap de 1.300 milions de catòlics; quants són? Tenen mitjans poderosos, però no ha de preocupar gaire. Fan molt soroll, però més important és veure que parlo en molts països diferents i la gent dona suport i estima el Papa. El futur el veig amb molta esperança. Continuarà sent Papa fins que la vida o la salut ho permeti. Vull deixar clar que el Papa és de la idea que el que importa és generar, iniciar o consolidar processos de reforma irreversibles, ja sigui en la vida personal, com en la vida de l'Església. Crec que està consolidant processos iniciats abans que ell, i iniciant processos de reforma que seran irreversibles, perquè Déu els vol per a bé de l'Església i del món d'avui.

TREBALL DECENT PER A TOTS ELS TREBALLADORS MIGRANTS

MANIFEST DE L'MMTC SOBRE EL DIA DEL MIGRANT

El proper 18 de desembre és el Dia Internacional dels migrants i per aquesta jornada el Moviment Mundial de Treballadors Cristians, del qual forma part l'ACO, ha preparat un manifest en el qual reclama una mirada vers els drets i la dignitat d'aquestes persones i les seves famílies (es calculen uns 272 milions de migrants internacionals).

Al comunicat es recorda que «els i les treballadores migrants són especialment vulnerables front la discriminació, l'exclusió, l'explotació i l'abús en totes les etapes del cicle migratori».

El Manifest, que ha estat realitzat pel Moviment de Treballadors de Singapur, podeu consultar-lo a l'[enllaç](#).

Justícia i Pau, menció honorífica del Premi Voluntariat 2019 per la seva actuació a les presons catalanes

Justícia i Pau

Ahir, dimarts 3 de desembre, va tenir lloc l'acte de lliurament del **XXVI Premi Voluntariat**, concedit pel departament de Treball, Afers Socials i Famílies de la Generalitat, que enguany ha fet un reconeixement públic a **Justícia i Pau**, en obtenir la **segona menció honorífica** del certamen.

El guardó, recollit per part de Maria Bargalló (vicepresidenta de Justícia i Pau), Xavier Badia (coordinador del voluntariat de presons entre 2013 i 2019) i Josep Maria Fisa (consiliari), a l'Auditori Eduard Toldrà de Vilanova i la Geltrú, **premia la tasca del programa de voluntariat de l'entitat**, en favor de la reinserció i rehabilitació de persones recluses als centres penitenciaris catalans.

El jurat ha valorat la intervenció de Justícia i Pau per la seva **contribució a la cohesió social del territori, al foment d'una societat més apoderada i a la humanització de la situació a les presons**, des de l'any 1987, però especialment en els darrers tres anys, en què el nombre de voluntaris i voluntàries del projecte no ha deixat de créixer. Actualment ja en són 76, la qual cosa ha permès que el 2018 es pogués donar **atenció a més de 650 persones** recluses i familiars d'aquestes.

Els interns i les internes són un col·lectiu especialment vulnerable, que en bona part està exposat a una exclusió social severa, cosa que es veu agreujada per la situació d'empresonament. Per això, Justícia i Pau treballa per consolidar els objectius següents:

- Contribuir a la reinserció i rehabilitació de les persones empresonades, contribuir a crear un clima de convivència i respecte dins dels centres penitenciaris i, en general, ajudar els reclusos i les recluses tant com sigui possible.
- Vetllar permanentment pel respecte dels drets humans fonamentals i la dignitat de les persones internes.
- Finalment, la sensibilització de l'opinió pública, per tal de donar a conèixer la realitat de la presó, promoure la participació social en la reinserció i rehabilitació de les persones recluses, i fomentar una cultura més respectuosa dels drets humans i menys punitiva, així com fer possible un model de justícia restaurativa, amb l'esperança futura d'una societat sense presons.

Justícia i Pau vol aprofitar l'ocasió per **felicitar les altres entitats guardonades (Fundació Espigoladors i Fundació Marianao)**, així com per **agrair molt sincerament el valuós compromís de totes aquelles persones i entitats que han contribuït en el projecte**, al llarg dels seus 32 anys de vida.

Los Derechos Humanos y el cristianismo

José M. Castillo

Los estudiosos de la historia del derecho saben que el origen de la Declaración de los Derechos Humanos está en la religión. Esta es la tesis que planteó y defendió el profesor Georg Jellinek, en su interesante estudio *La Declaración de los Derechos del Hombre y del Ciudadano*, que se publicó en 1895.

La afirmación de Jellinek, sobre este asunto, es clara y tajante: “La idea de consagrar legislativamente esos derechos naturales, inalienables e inviolables del individuo, no es de origen político, sino religioso” (o. c., cap. VII, edic. Granada, Comares, 2009, pg. 86). Es decir, la declaración de los DD.HH. no tiene su origen en la Revolución (s. XVIII), sino en la Reforma (s. XVI).

Sin embargo, es lamentable que, a estas alturas, la Iglesia haya gestionado este asunto de manera que la declaración de los Derechos Humanos, en cuestiones muy básicas, está más cerca del Evangelio que del Derecho Canónico. Con un ejemplo, basta: si se busca la palabra “*mujer*”, en el índice de materias del vigente Código de Derecho Canónico, semejante palabra (y todo lo que contiene y expresa) ni aparece en la legislación de la Iglesia. Sin duda

alguna, a los responsables de este asunto en el clero, ni les interesa mencionar a la mujer, y por lo visto ni la dignidad, ni los derechos, de más de la mitad de la población mundial.

No cabe duda, los más interesados de sus derechos y de su dignidad, porque carecen de cosas tan fundamentales, a los responsables de tales asuntos en la Iglesia, nada de eso les quita el sueño. ¿Que hay, en este mundo, desigualdades que claman al cielo?... Pues que las siga habiendo. Y que cada cual se espabile y se busque la vida.

Muchas veces, he pensado en la parábola del rico epulón y Lázaro (Lc 16, 14-31). Y no he podido evitar darle vueltas, en mi cabeza, a lo que semejante relato nos está diciendo ahora mismo. Pensemos que, en este momento, el rico epulón es Europa. Pensemos también que el mendigo Lázaro es África. Un rico que derrocha y un hambriento al que sólo se acercan los animales. ¿Solución? Poner un muro entre ambos. Con pinchos y concertinas, con policías armados hasta los dientes y echando mano de todas las cautelas que hagan falta, para que los “epulones” de la vieja Europa podamos disfrutar tranquilos de lo que seguimos saqueando en África (diamantes, oro, madera, coltán...).

Y nos seguimos pavoneando de nuestra ¡*Declaración Universal de los Derechos Humanos!* Lo decimos así. Lo gestionamos así. Y no se nos cae la cara de vergüenza. Al papa Francisco, que les besa los pies a los más desamparados de África, ni le hacemos caso. Por no hablar de quienes se dedican a hacerle la vida imposible. Ni el “rico epulón” del Evangelio tuvo remedio. Ni lo vamos a tener nosotros. Aunque de los cementerios salgan los muertos gritando que esto no tiene remedio.

La PROTECCIÓ DELS MENORS

Nota de Premsa Bisbat de Solsona: Conclusions de la investigació de la Delegació de Protecció de Menors

CONCLUSIONS DE LA INVESTIGACIÓ DE LA DELEGACIÓ DIOCESANA DE PROTECCIÓ DE MENORS I ADULTS VULNERABLES I DECLARACIÓ OFICIAL DE LA DIÒCESI DE SOLSONA

En una iniciativa pionera impulsada pel Bisbe de Solsona, la Delegació diocesana de Protecció de Menors i Adults Vulnerables conclou que durant els anys 50 i 70, dos capellans del Bisbat de Solsona van abusar de vuit menors.

Els dos abusadors són difunts i cap de les víctimes vol revelar la seva identitat.

El Sr. Bisbe condemna els fets, demana perdó a totes les víctimes, els ofereix ajuda i es compromet a treballar perquè no es torni a produir cap tipus d'abús a la Diòcesi de Solsona.

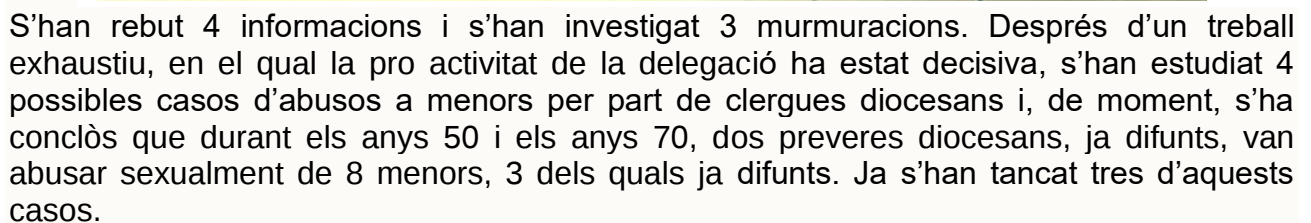
CONCLUSIONS

El febrer passat, el Sr. Bisbe es comprometia, en un escrit al Full Diocesà, a obrir una oficina d'atenció a les víctimes d'abusos sexuals a menors i adults vulnerables per part de clergues diocesans, a analitzar els arxius des de l'any 1930 i a fer públics els resultats d'aquests treballs. Aquest compromís fou una de les concrecions a la diòcesi a partir de la nota de la Conferència Episcopal Tarraconense, de 12 de febrer, arran de les informacions sobre abusos a menors per part de clergues a Catalunya.

Poc després, el Sr. Bisbe va crear la Delegació diocesana de Protecció de Menors i Adults Vulnerables i l'oficina d'atenció a les víctimes d'abusos sexuals. Aquesta delegació està formada per: la Sra. Clara Carbonell i Morago, treballadora social; Mn. Josep Maria Vilaseca i Ribalta, llicenciat en teologia moral; la Sra. Teresa Gené i Camps, psicòloga i mestra; i el Sr. Antoni Cid i Briansó, advocat. Immediatament, varen fer públic una adreça de correu electrònic – abusos@bisbatsolsona.cat – i un número de telèfon – 677 830 503

Aquesta iniciativa fou reforçada, el mes de maig, pel *Motu Proprio Vos estis lux mundi*, del papa Francesc, que obliga a totes les diòcesis, individualment o en grup, a crear una

Durant aquests mesos, la delegació ha investigat exhaustivament qualsevol rumor d'abús sexual i ha confiat al vicari general i a un altre prevere la revisió de tots els arxius a la recerca de possibles denúncies contra clergues diocesans¹¹ i, si fos el cas, les passes realitzades per l'Ordinari de cada moment.

Les víctimes han rebut amb agraïment: la petició de perdó que els ha estat feta en nom de l'Església; el compromís que es faran públics els fets preservant la seva intimitat i identitat; la promesa que la diòcesi farà el possible perquè els abusadors no rebin mai cap tipus de reconeixement i, sobretot, perquè es desenvolupi una cultura i un protocol de protecció dels menors i adults vulnerables; i l'oferta del servei d'acompanyament a les víctimes que té disponible la Delegació diocesana.

DECLARACIÓ

El Bisbe diocesà, analitzat l'informe rebut de la delegació i commogut per l'encontre amb algunes víctimes i per la lectura de les actes dels altres encontres, en nom propi, del presbiteri i de tota la comunitat cristiana, fa pública la següent declaració:

1. Condemna rotundament els abusos perpetrats pels dos clergues diocesans identificats.
2. Demana perdó sincerament a totes les víctimes. Alhora, demana a tots els membres de l'Església diocesana que es facin càrrec del dolor i del silenci asfixiant que les víctimes han hagut de patir durant molts anys.
3. Reitera la seva oferta d'ajuda a totes les víctimes, la seva disponibilitat a escoltar i atendre noves revelacions o denúncies i el seu compromís per fer d'aquest bisbat un lloc segur per als infants i els adults vulnerables. Aquesta diòcesi mira de cara la part més fosca de la seva història i vol treballar perquè mai més succeeixi res de semblant en el seu interior.
4. Declara que res del que s'ha descobert fins ara és objecte de judici canònic o civil i que no consta en cap cas la responsabilitat de l'Ordinari. Queda, però, a la disposició de tots els requeriments que se li puguin demanar i resta obert a ulteriors descobriments o denúncies. El compromís de la Diòcesi de Solsona amb la transparència i amb la justícia és permanent i inequívoc.
5. Recorda que fa uns mesos la diòcesi es va comprometre a crear una cultura de protecció dels menors i dels adults vulnerables, evitant tota mena d'abús. Ho feia empenya pels casos fets públics a Catalunya i per les indicacions del Sant Pare. Ara, renova aquest compromís moguda per la consciència que a casa nostra també hi ha hagut clergues que han comés delictes gravíssims.
6. Demana a tots els preveres i a la resta de membres de l'Església diocesana una jornada de penitència – dejuni i oració- amb motiu d'aquests fets terribles que acaba de fer públics. La convoca per al dissabte 28 de desembre fins a la participació en l'eucaristia de la festa de la Sagrada Família.

Solsona, 11 de desembre de 2019

Bisbat Solsona

☒ No inclou clergues residents al territori diocesà però sense cap vincle jurídic amb la diòcesi o bé religiosos (clergues o no) que, tot i residir al territori diocesà, no depenen jurídicament de la diòcesi.

PREN-NE NOTA

ACTES, ACTIVITATS, CURSOS, SEMINARIS, INFORMACIONS, CONFERÈNCIES, EXERCICIS, PRESENTACIONS...

Monestir de Sant Pere de les Puel·les

Recés d'Advent	Preparem la vinguda del Senyor amb la gna. Catalina Terrats Cal inscripció prèvia si us quedeu a dinar	dissabte 14 de desembre de les 10 del matí a les 5 de la tarda
Nadal	<i>Vespres</i>	dimarts 24 de desembre a les 7 de la tarda
	<i>Matines i eucaristia</i>	a les 10 de la nit
	<i>Laudes i eucaristia</i>	dimecres 25 de desembre a les 10.30 del matí
	<i>Vespres</i>	a les 7.30 de la tarda
Vetlla de pregària	Vetlla de Cap d'Any	dimarts 31 de desembre a les 7 de la tarda
Visita guiada al monestir	Vols conèixer més el monestir? amb la gna. Conxa Adell organitza Amigues i Amics de la Comunitat del Monestir de Sant Pere de les Puel·les Cal inscripció prèvia Durada: 2 hores Preu: taquilla inversa Més informació [clic]	dissabte 11 de gener a les 11.30
Dansa contemplativa	<i>Dances senzilles que ens obren el cor i ens fan sentir presents en el present, ara i aquí</i>	dimecres 15 de gener de 8 a 9 del vespre
Concert	Cor Sarabanda cor de dones de la Garriga direcció: Mariona Castelar Cartell [clic] preu: taquilla inversa	diumenge 19 de gener a les 6 de la tarda
Taller de Cal·ligrafia	Iniciació a la lletra gòtica rotunda. Nivell zero amb la gna. Conxa Adell Cal inscripció prèvia Més informació [clic]	dissabte 1 de febrer de les 9.45 del matí a les 6 de la tarda

SILENCI CONTEMPLATIU
Guiat per Beatrice D'Cunha, CM
Els dissabtes de 10.00 a 13.00

16 de novembre 2019
21 de desembre 2019
18 de gener 2020
15 de febrer 2020
21 de març 2020
18 de abril 2020
16 de maig 2020
20 de juny 2020

ESPAI D'INTERIORITAT FRANCESC PALAU CARMELITES MISSIONERES
C/DE LA IMMACULADA, 53-55 08017 BARCELONA
Tel. **93 8233108** centre@espaiinterioritatpalau.com
CONFIRMEU ASSISTÈNCIA-APORTACIÓ VOLUNTÀRIA

Comunitat Carmelita de Mataró

FESTA DE SANT JOAN DE LA CREU

Divendres, 13 de desembre
a les 18,45: Vespres
a les 21'15: Vetlla

Dissabte, 14 de desembre
a les 7,30: Laudes
a les 8'00: EUCARISTIA

Us hi convidem!

Cova de Manresa

Lideratge inspirat en l'espiritualitat ignasiana (6a edició)

Des d'una perspectiva ignasiana, el curs ofereix **espais, temps i recursos per a reflexionar sobre la pròpia vida com a directiu**, i proposa accions per a estructurar i arribar a ser un bon líder compromès amb el seu propòsit vital i professional. Els assistents podreu gaudir, en l'indret fundant de l'espiritualitat ignasiana, de l'aportació dels jesuïtes al coneixement del lideratge en el món actual. Partint de la base del **lideratge com un auto-lideratge i com una constant al llarg de la vida**. Un programa **adreçat a tots aquells que vulguin renovar el compromís amb el seu propòsit vital i professional**, descobrir el Sant Ignasi líder i formador de líders, redescobrir el lideratge en clau ignasiana de "en tot servir i estimar", adquirir habilitats directives, i tornar a la Font d'experiència vital amb Déu

[Més informació](#)

L'Associació Melrose demana col·laboració

El grup de famílies que formen l'Associació Melrose (sense ànim de lucre) s'ha posat en contacte amb la Junta Directiva de la URC per tal de demanar la nostra col·laboració.

Són mares i pares de joves amb discapacitat intel·lectual lleu/moderada. El seu objectiu és crear

una espai d'habitatges a Barcelona o rodalies, on els joves tinguin un espai per viure amb els suports que necessitin i uns serveis comuns.

Ens ho expliquen així:

És un projecte social de vida independent amb suports, per a persones amb discapacitat intel·lectual lleu/moderada, semi-autònomes i sense dificultats en la regulació de la conducta.

La part més important del projecte es centra en l'habitatge, sota un model cooperatiu i col·laboratiu: persones que viuen soles però juntes, que obtenen sinèrgies pel fet de compartir recursos, amb major sostenibilitat econòmica i mediambiental, i amb suports centrats en el que cada persona necessiti per assolir la seva màxima autonomia.

El projecte contempla la construcció o rehabilitació d'un espai, per tal de crear 25-30 mini-estudis independents i zones comunes.

La finalitat és que els nostres fills tinguin la major inclusió laboral i social possible i una vida independent, tal com marca la Convenció de Drets de les Persones amb Discapacitat de l'ONU. Les congregacions religioses disposen d'edificis grans que no sempre estan totalment ocupats. Un possible ús social d'aquests espais seria la cessió d'ús de tot o d'una part de l'edifici, que nosaltres rehabilitaríem i autogestionaríem.

És important que aquesta cessió garanteixi el període vital dels nostres fills, ja que la major preocupació com a mares i pares és saber que quan nosaltres ja no hi siguem ells podran seguir vivint en aquesta comunitat (una segona família) que s'haurà anat creant amb els anys.

Necessitem un entorn amable, en un barri que permeti la inclusió comunitària dels nostres joves, i estem convençuts que diferents comunitats religioses podrien ser sensibles a les nostres necessitats.

Si alguna Institució disposa d'algun edifici on es pogués fer realitat aquest projecte i volgués col·laborar-hi, pot posar-se en contacte amb:

Marisa Romero

marisa.romero.gisbert@gmail.com

Montse Tarridas

montsetarridas@think-great.com

Article 19. Dret a viure de manera independent i a ser inclòs a la comunitat

Elle paises han d'assegurar que les persones amb discapacitat puguin:

- Triar on volen viure i amb qui volen viure.
- Tenir serveis d'assistència i de suport a la comunitat on viuen.
- Accedir a les instal·lacions i als serveis comunitaris.

Caputxins de Catalunya i Balears

Província de Frares
Caputxins de Catalunya

Els Caputxins de Catalunya i Balears i l'Editorial Mediterrània
es complauen a convidar-vos a la presentació del llibre:

Editorial
Mediterrània

El nostre pessebre

Tradició, història i simbolisme

Hi participaran:

Fra Valentí Serra de Manresa, autor del llibre
Bosco Garcia Florensa, expert en cultura popular
Montse Costas, en representació de l'Editorial Mediterrània

La presentació tindrà lloc el dijous 12 de desembre del 2019, a les 19.30 h, a la cripta
del convent de Pompeia (av. Diagonal, 450, Barcelona).

Hospital de Campanya

Cantem amb els sense sostre

Acollida de les persones en situació de pobresa

**Una iniciativa de
Viqui Molins,
monja del carrer**

**Meritxell i Judit
Neddermann**

**Presentat per
Ariadna Oltra**

Cesk Freixas

Els Catarres

In Crescendo

Marina Rossell

**14 de desembre a les 12 del migdia. Església de Santa Anna,
Hospital de Campanya, Carrer de Santa Anna, 29. Barcelona.
Entrada: 10€ o la voluntat**

Amics de Sant Francesc

«Amics de Sant Francesc». **Dijous 12 de desembre (20-21 h)**, pregària. Al Convent dels Franciscans (c/ Santaló, 80).

Editorial Claret

SALA PERE CASALDÀLIGA

ACTIVITATS desembre

Dijous, 12 - 19:00h
Editorial Claret - Presentació del llibre infantil *Noè i el diluvi*, de **Jesús Ballaz** i **Mercè Tous**.
L'acte anirà a càrrec de **Marcel·lí López**, director editorial de l'Editorial Claret, **Maria Claustre Solé**, religiosa de la Companyia de Maria i professora de Sagrada Escripura, **Mercè Tous**, il·lustradora del llibre i **Jesús Ballaz**, premi Nacional de Traducció i Crítica de llibres infantils i autor del llibre.

Dimecres, 18 - 18:30h
Projecció del documental *Hereus d'un cardenal proscrit: L'església de Tarragona que es va resistir al franquisme*.
L'acte anirà a càrrec de **Mn. Josep Gil**, prevere de Tarragona, **Francesc Xammar, SJ** i **Mn. Miquel Barbarà**, arquebisbat de Tarragona. Presentat per **Liúcia Oliva**.

Roger de Llúria, 5 08010 Barcelona | Telèfon 93 301 08 87
llibreria@claret.cat | www.claret.cat | whatsapp: 660 671 515
@llibreriaclaret | www.facebook.com/LlibreriaClaret

+claret

Comunitat Parroquial del Carme

Diumenge **15 de desembre a la 1** del migdia, a la **parròquia del Carme** (Carrer Sant Antoni Abat 10 – Raval – Barcelona) es presentarà la guia “*Com quedar-se a casa quan s’és ancià*”, editada per la comunitat de Sant Egidi.

Es tracta d’una extensa guia que presenta els diversos recursos i serveis dels que poden beneficiar-se les persones grans que viuen a Barcelona. Us convidem a assistir-hi. La presentació durarà 30 minuts i s’obsequiarà amb un exemplar als assistents.

Abadia de Montserrat

L'Associació Cultural Calaix de Sastre portarà les escenes principals del naixement de Jesús al Santuari, que interpretaran actors i actrius de diferents generacions Montserrat, desembre de 2019. El proper **diumenge 22 de desembre**, el Pessebre Vivent de Sant Feliu de Llobregat es trasllada a Montserrat. La Plaça de Santa Maria acollirà una doble representació, amb les escenes principals del naixement de Jesús, a les **12h i a les 16h**. Aquest espectacle, que consta de deu escenes que recullen el text principalment del Nou Testament, estarà interpretat per actors i actrius de diferents generacions.

El Pessebre Vivent de Sant Feliu de Llobregat, que està organitzat per l'Associació Cultural Calaix de Sastre, compleix enguany tretze anys. Es representa habitualment al Palau Falguera de Sant Feliu, entre les sales nobles i les terrasses, decorades convenientment, amb efectes de llum i música; és l'únic pessebre vivent de Catalunya que es fa en un pis. Des de 2011, aquest pessebre vivent forma part de la Coordinadora de Pessebres Vivents de Catalunya, i el 2018 va ser membre fundador de la Federació de Pessebres Vivents de Catalunya.

La iniciativa de portar un pessebre vivent al Santuari de Santa Maria de Montserrat ha estat del rector, el P. Joan M. Mayol, que considera que les imatges populars de la tradició dels pessebres vivents "és una bona demostració de la inculturació de la fe al nostre país". "Aquestes representacions populars esdevenen—afirma el rector del Santuari de Montserrat—, gràcies a les diferents generacions que les configuren, un espai natural de cohesió social. El seu missatge espiritual de pau i d'acollimenten fan un instrument amable de diàleg entre l'Evangeli i la cultura". L'any 2016, com a acte de cloenda del centenari de l'obra Els pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús, de Josep M. Folch i Torres, es va fer la representació d'una escena dels "Pastorets" a Montserrat, juntament amb un taller de pessebres. Aquesta serà la primera vegada que el Santuari de Santa Maria compti amb un tast de pessebre vivent, que s'espera que tingui una bona acollida entre els pelegrins i visitants, i una continuïtat des de la Federació de Pessebres Vivents de Catalunya.

Associació Cintra

Benvolgudes amigues, benvolguts amics

Una salutació en nom de tota la Junta de l'Associació Cintra.

Us informem de la convocatòria de l'Assemblea de Cintra que es farà el

DIJOUS 12 DE DESEMBRE A LES 18.00 A L'ESCOLA CINTRA.

Fraternalment
Gmà. Josep Canal (La Salle)
Secretari Associació Cintra.

Joan Boronat

[Diari de Tarragona](#), 7-12-19

Como en años anteriores los niños de Infancia Misionera llevarán a cabo una misión preciosa: llenar de estrellas las calles de nuestros pueblos y ciudades, arrancar una sonrisa a los transeúntes y desearles de corazón una Feliz Navidad, en nombre de todos los misioneros. Una salida para agradecer la generosidad de la gente, cuando se pide ayuda en otros momentos, pero esta vez de forma gratuita.

En **Tarragona** la celebración de Sembradores de Estrellas será el próximo **jueves día 12, a las 15.30 h, en la Catedral**, acto en la que participarán las escuelas de la ciudad: Col·legi El Carme, Teresianes, Lestonnac, Dominiques, Sagrat Cor, Sant Pau y Carmelites.

Habrà cantos, lectura del Evangelio y la escenificación y participación de las escuelas en la lectura de las reflexiones y plegarias. La puesta en escena recreará: barca, armilla salvavidas, tienda de campaña... todo simulando imágenes que asiduamente vemos en la televisión, con gente que ha de huir de su país. El testimonio misionero pondrá el pesebre y cada escuela depositará en la barca la silueta de una persona del país evocado, donde estarán escritas las reflexiones y una pequeña oración. El arzobispo procederá al envío de los niños, para concluir con el canto «Sembradors d'estels».

[Més informació](#)

Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia

Concert de Nadal a l'Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia (c/ del Sol, 8).

Diumenge 15 de desembre (19.30 h), amb Ala Voronkova, violí, i Romina Krieger, soprano. Interpretaran obres de Corelli, Bach, Mozart i Shostakovich.

Concurs Bíblic de Catalunya

MODALITATS DE PARTICIPACIÓ
CONCURS BÍBLIC DE CATALUNYA 2019/2020

6è
CONCURS BÍBLIC INICIAL
(Àmbit Barba)

CATEGORIE
 1a - 6 anys
 2a - 8 anys
 3a - 10 anys

35è
CONCURS BÍBLIC BÀSIC
(Àmbit Barba)
Novet
Treball Bíblic de Catequesi
(Àmbit Parroquial)

CATEGORIE
 1a - 8 i 9 anys
 2a - 10 i 11 anys
 3a - 12 i 13 anys

21è
CONCURS BÍBLIC DE DIBUIX
(Àmbit Barba)

CATEGORIE
 1a - 6 i 9 anys
 2a - 10 i 11 anys
 3a - 12 i 13 anys

31è
CONCURS BÍBLIC DE REDACCIÓ
(Àmbit Catalunya)

CATEGORIE
 Grup A - fins a 10 anys
 Grup B - 11 i 12 anys
 Grup C - més de 13 anys

12è
CONCURS BÍBLIC INFORMÀTIC
(Àmbit Catalunya)

CATEGORIE
 Grup A - fins a 10 anys
 Grup B - 11 i 12 anys
 Grup C - més de 13 anys
 Grup D - fins a 15 anys
 Grup E - més de 16 anys

1r
CONCURS BÍBLIC DE MEMES
(Àmbit Barba)
Novet

CATEGORIE
 1a - 6 i 9 anys
 2a - 10 i 11 anys
 3a - 12 i 13 anys
 4a - 14 i 15 anys
 5a - més de 16 anys

3r
TALLER BÍBLIC
(Àmbit Catalunya)

NIVELLA
 Grup A - fins a 10 anys
 Grup B - més de 10 anys
 Grup C - Universitari

CONSULTEU LES BASES DE CADA MODALITAT
 Podeu participar en més d'una modalitat

Enviament de treballs

El treball s'ha d'enviar a GRUP AVANT de la Federació de Cristians de Catalunya del 2 de novembre de 2019 al 15 de febrer de 2020. Ap. de Carreus 100, 08220 Terrassa. Tardor es poden enviar personalment al Centre Educatiu, c/ Blanqu de Carreus, 100, Terrassa - 08220 Terrassa. Horari de 9 a 7, dies feries. Tel. 93 780 90 80. Els treballs del Concurs Bíblic s'informa que poden enviar via correu postal o via informàtica.

Lliurament de premis i obsequis de participació

S'informa particularment a tots els centres participants. També podeu consultar en el nostre web: www.concursbiblic.com. El lliurament de premis es farà el dia 23 de març del 2020, a les 11 del matí, a cada un dels llocs de Catalunya. Els llocs previstos en principi són:

Comissió de Jurats de Jurats	Centre Cultural de Terrassa	Ronda d'Espanya, 40r	TERRES
Rebut de 15.700 € de 1000000	Roda	C/ Anticany, 35	ST. FELI DE LL
Rebut de 100000	Centre Bíblic de Catalunya	C/ Anticany, 35	LLIBRA
Rebut de 100000	Acadèmia Mariana de l'Escola	C/ Anticany, 35	SOLSONA
Rebut de 100000	Escola de Sant Joan	Ronda d'Espanya, 40r	TARRAGONA
Rebut de 100000	Centre Cultural	Ronda d'Espanya, 40r	TARRAGONA
Rebut de 100000	Centre Cultural	Ronda d'Espanya, 40r	LA SELVA
Rebut de 100000	Centre Cultural	Ronda d'Espanya, 40r	MASSANA

El premi i obsequi de participació que no es recull el dia del lliurament de premis, quedaran rebuts a l'espera de la vostra decisió fins al 30 de setembre, data en que caducaran. NO S'AVISARÀ PARTICULARMENT.

Per a més informació, trucar al Tel. 93 780 90 80 (horari de 9 a 7, dies feries).

Si quan s'acaba la data de lliurament de premis es venís a recollir, no podríem fer-ho amb la Federació de Cristians de Catalunya "Grup Avant" via telefònica ni via e-mail.

A tots els centres participants i als premis individuals se'ls obsequiarà amb un DVD dels treballs premiats.

Tractament de dades - Confidencialitat

Una de les principals preocupacions és la que es tracta mentre mantinguem relació amb el Concurs Bíblic de Catalunya, l'organització a una base de dades, treballant de la Federació de Cristians de Catalunya. Els destinataris de la vostra informació són el personal propi, depenent autòcton, les persones i entitats que col·laboren amb nosaltres i les administracions públiques en l'àmbit de les seves competències. Tenim dret a exercir els drets d'accés, rectificació i opció, limitació i opció, el tractament, a consentir expressament la possibilitat de la portabilitat de la vostra informació i a revocar totalment, o parcialment, el consentiment que atorgueu amb la signatura d'aquest document dirigit únicament als centres grupavant@concursbiblic.com.

Més informació:

Federació de Cristians de Catalunya GRUP AVANT
 Blanca de Carreus, 100, Terrassa (Centre Educatiu) - 08220 Terrassa
 E-Mail: info@concursbiblic.com - Web: www.concursbiblic.com
 Tel.: 93 780 90 80 - Centre Educatiu (horari de 9 a 7, del 9 d'octubre del 2019 al 15 de febrer del 2020, dies feries)
 Tel.: 93 780 40 47 - Pere Cases (horari de 9 a 5, del 9 d'octubre del 2019 al 15 de febrer del 2020, dies feries)
 Concurs Bíblic Informàtic: E-Mail: participant@concursbiblic.com - Web: www.concursbiblic.com

Els nostres col·laboradors

Més informació

Cottolengo del Pare Alegre

21 i 28 de desembre a les 18.00 h.

Veniu a gaudir de diverses escenes del passatge bíblic del naixement de Jesús als jardins del Cottolengo al costat del Park Güell.

Coneguem i defensem els nostres drets

Hem seguit amb molt d'interès les declaracions del Conseller d'Educació de dimecres passat, dia 4, quan declarà als mitjans de comunicació que el Govern **preveu aprovar al més aviat possible** un nou decret d'admissió que, segons afirmà, incorporarà com a novetats més destacades que el Departament passarà a programar tota l'oferta de places no només de les escoles públiques, sinó també de les concertades; és a dir, que **decidirà quins grups de la concertada s'obren o es tanquen, sense considerar la demanda**. També, que **l'oferta es planificarà amb els ajuntaments i la comunitat educativa de cada municipi**. Igualment, comunicà que **als centres que separin els alumnes per raó de gènere no se'ls renovarà el concert**. Hem tingut ocasió de comprovar l'important ressò d'aquestes afirmacions als mitjans, ja sigui premsa, ràdio o televisió.

Afegia el Conseller que aquestes mesures procedeixen del document que el Síndic li va lliurar, fruit dels treballs de la Comissió constituïda pera establir recomanacions en els processos d'admissió d'alumnes. No podem negar que la intervenció ha causat preocupació, però també una gran sorpresa. Les reaccions s'han anat produint, com ara la nota de premsa emesa per la CCAPAC i la FAPEL el dijous dia 5, de la qual també s'han fet ressò els mitjans i que més avall reproduïm.

Part de la sorpresa ve produïda perquè el citat document lliurat pel Síndic conté suggeriments i observacions que no van en absolut en la línia que anuncià el Conseller. Per exemple, quan s'aborda la programació general de l'ensenyament es recull explícitament que "ha de garantir la qualitat de l'educació, l'equitat en l'escolarització de l'alumnat i la possibilitat d'escollir centre". I en el cas específic d'una sobreoferta en una zona educativa determinada, el document recomana que "en la programació de l'oferta a la zona, l'Administració educativa ha de vetllar per **donar estabilitat a l'oferta dels centres públics i privats concertats existents**", de manera que en "cas de situacions de sobreoferta, preferiblement abans del procés d'admissió d'alumnat, l'Administració educativa ha d'adoptar **les mesures de programació** de l'oferta necessàries per promoure l'equilibri entre l'oferta de la zona i la demanda existent, **amb l'acord dels centres públics i privats concertats afectats**." Sigui com sigui, la pretesa intenció del Departament de decidir abans d'iniciar-se el procés quina serà l'oferta dels centres concertats no prové del tan reiterat document del Síndic, ni molt menys d'una suposada acceptació per part del sector d'aquestes 'noves regles del joc'.

No pot ser d'una altra manera. Quan a les lleis, orgàniques i ordinàries, es fixen els criteris de la programació de l'oferta de places, es té especial cura a obligar que les Administracions educatives harmonitzin el dret de tots a l'educació amb els drets individuals d'alumnes, pares, mares i tutors legals i que han de considerar com a garantia de la qualitat de l'ensenyament, una adequada i equilibrada escolarització dels alumnes amb necessitats específiques de suport educatiu, tenint en compte l'oferta existent de centres públics i privats concertats i la demanda social (LOE, 109; LEC, 44). Perquè, en definitiva, aquesta programació "ha d'assegurar simultàniament el dret a l'educació i la possibilitat d'escollir centre docent dins l'oferta de llocs escolars gratuïts, ja que tal llibertat no existeix veritablement si no està assegurat aquell dret per a tothom" (LODE, preàmbul).

La sorpresa, que frega l'estupefacció, continua quan arriben veus que els criteris anunciats a la premsa "ja són d'aplicació". **Com si la nova norma ja estigués aprovada i fos eficaç**. Això no és en absolut cert. Una norma no és vigent fins que no es publica al Diari

oficial pertinent, i després d'haver complert el seu règim d'elaboració i aprovació. La primera condició no s'ha produït. I, de la segona, tenim la mateixa informació que l'apareguda en premsa: que el Govern **preveu aprovar** al més aviat possible un nou decret d'admissió. No dubtem de l'ajustament d'aquesta nova norma a la forma i al procediment establerts, sobre la qual podria recaure sanció de nul·litat radical si no fos així. Mentrestant, **l'ordenament vigent és el que ja coneixem** i que no és cap altre que el que s'ha vingut aplicant en els darrers anys. Ningú en pot exigir cap criteri, conducta o actuació que no sigui el regulat per l'actual normativa. Sota cap circumstància. Accions contràries serien objecte de rebuig i, si és el cas, de recurs als tribunals.

La demanda social és plenament coherent i conseqüent amb els drets fonamentals que assisteixen els pares i mares. En altres paraules, **no es pot programar l'ensenyament d'esquena als drets de les famílies i dels titulars**. Els poders públics estan obligats a possibilitar l'exercici dels drets per part dels ciutadans. **La seva missió no és dirigir l'opció de les famílies, obstaculitzant l'exercici dels drets dels pares**, sinó tenir en compte precisament l'elecció que aquests realitzen. I **per fer possible l'exercici d'aquests drets en totes les capes socials, amb un ensenyament obligatori i gratuït, és imprescindible el finançament en les mateixes condicions per part de les administracions educatives del Servei d'Educació de Catalunya**.

Ens agradi o no, estem immersos en una batalla ideològica en defensa de la llibertat d'ensenyament, perquè creiem en un Estat de Dret, en una societat democràtica, en els drets inalienables dels pares respecte a l'educació dels seus fills i en la neutralitat de les institucions públiques que han de garantir l'exercici dels drets fonamentals de les persones. I **per guanyar aquesta batalla necessitem unitat, coneixement dels nostres drets bàsics i valentia per defensar-los davant partits i grups que busquen imposar un pensament únic a través del control de l'educació**. Estem a temps de fer allò correcte pel futur de la nostra societat i les nostres famílies.

Nota de premsa de la FAPEL i la CCAPAC

Des de la Fapel i la CCAPAC, Federacions d'AMPA que agrupen respectivament 140.000 i 360.000 pares i mares de l'escola concertada a Catalunya, ens sentim amb el deure de fer un seguit de precisions sobre els anuncis del Conseller Bargalló a l'esborrany de decret d'admissions d'alumnes.

El Decret que el Departament prepara sobre els concerts i l'admissió d'alumnes és, des del nostre punt de vista, totalment innecessari. -De fet, si el que volen és combatre la segregació escolar, només caldria aplicar correctament els decrets actuals, a més de millorar el finançament fins a fer realment gratuïta la plaça per a tothom. Aquestes consideracions es van posar de manifest abastament a les reunions de la comissió d'admissions del Pacte contra la Segregació Escolar. És més; els documents de treball anaven bàsicament en la línia de fer complir les previsions del decret en vigor.

Com a Fapel hem estat a la comissió i hem subscrit tot el text, però sempre tenint en compte que cal garantir el finançament per tal de poder assegurar que totes les famílies poden triar centre educatiu en igualtat de condicions (ho diu la LOE, la LEC i les sentències del TC). Des del nostre punt de vista, les propostes de decret són innecessàries i pedaços per resoldre un problema greu que té moltes altres causes més enllà de l'escola i que no es volen afrontar.

Algunes consideracions:

1. Pel que fa a la pretesa novetat que centres públics i concertats seran iguals a partir d'ara, ja ho eren amb l'anterior decret. Totes les escoles sostingudes amb fons públics han estat sempre subjectes a les mateixes normes d'admissió d'alumnes. Haurien de ser iguals també en finançament.

2. Darrere de la voluntat que el departament determinarà "tota l'oferta educativa anual de tots els centres", tant dels públics com dels concertats, trobem una voluntat dirigista més pròpia de països totalitaris que d'una democràcia.

3. Escanyar d'antuvi l'oferta de places i aules, tant a l'escola pública com a la concertada, limita el dret reconegut dels pares a triar centre educatiu. Per tant, s'incompleix flagrantment l'article 109 de la LOE, que determina que l'oferta ha de tenir en compte la demanda social.

4. Segons l'article 43 d) de la LEC, d) "El principi de coeducació per mitjà de l'escolarització mixta, que ha d'ésser objecte d'atenció preferent." Això no exclou de cap manera l'educació diferenciada, que està garantida per la LOE i sentències del Tribunal Constitucional. Per tant, cap normativa o decret que legisli en contra seria vàlid a la llum de l'actual regulació.

5. La vinculació mútua de l'administració i una escola, pel document administratiu del concert, té una duració determinada (4 o 6 anys). Aquest es renova si l'escola compleix les condicions de quan es va concedir i renovar. No es pot revisar anualment mentre hi hagi demanda suficient. La mesura de la programació prèvia trenca aquest principi de l'article 109 de la LOE.

6. Que aquesta proposta sigui una eina per tal que els alumnes NEE es puguin distribuir a tots els centres, tant públics com concertats, ja es pot fer amb l'actual decret. No en calia un de nou.

7. En relació amb l'impacte a nivell municipal, actualment totes les escoles ja tenen la mateixa àrea d'escolarització, i les comissions de garanties ja tenen, i exerceixen, les competències per fer l'assignació d'alumnes. La diferència és que ara hi ha un camí a la llei de procediment administratiu per reclamar una assignació no volguda per la família, que aquest esborrany de decret pretén eliminar menystenint els drets de les famílies.

8. Al marge d'aquest decret d'admissió, el Departament està treballant en el decret de centres concertats, que en principi preveu un finançament "asimètric" perquè els centres rebin diners en funció dels alumnes desfavorits que escolaritzin. Si aquesta asimetria fos la de garantir la gratuïtat de la plaça escolar a tots els alumnes, i afegir més finançament per als centres complexos i alumnes amb NEE, estaríem d'acord, però no es diu enlloc que sigui així.

9. Pel que fa el cost de l'escolarització, tampoc es compleix la llei, que diu que l'escolarització obligatòria ha de ser gratuïta. De fet, la comissió del Pacte contra la segregació que estudia el cost de la plaça, que al final són xifres i criteris d'imputació, encara no ha acabat després de més de sis mesos. Les altres dues comissions van acabar fa gairebé tres mesos les feines, que eren molt més complexes i feixugues. No es vol saber què val una plaça escolar perquè no hi ha voluntat política real per garantir el finançament del sistema educatiu, en particular de la concertada. El mateix Pacte contra la Segregació ho diu clarament, i com a realitat coneguda i acceptada pels signants no es vol tenir en compte. Mai hi ha hagut voluntat de millorar el finançament.

Rebutgem la totalitat dels dos decrets que es volen imposar en la forma prepotent amb la qual es volen dur a terme. Hem demostrat la nostra implicació i voluntat durant totes les feines del Pacte contra la Segregació escolar, però no es poden imposar mesures que perjudiquin drets fonamentals dels pares i mares, que estan a les declaracions de drets humans, a la carta fonamental de la Unió Europea, la constitució, l'estatut i la LEC, a més de les sentències del Tribunal Constitucional. La segregació, sigui escolar o social, és un

greu problema que cal abordar des de diferents aspectes, no només eliminant drets i la pluralitat educativa que a Catalunya és característica i històrica.

Fem una crida a tots els pares i mares de Catalunya a rebutjar les propostes del conseller Bargalló. Demanem una negociació oberta i clara sobre elles per trobar solucions al problema de la segregació escolar; i anunciem una lluita jurídica i social contra aquest atac frontal al dret i a la llibertat dels pares i mares

Repercussions a la premsa

DIARI SEGRE - Carta al director del Bisbe de Lleida, Salvador Giménez: “Rectitud, qualitat i generositat”

SR. DIRECTOR:

Tant en les edicions del seu diari de dijous com en la de divendres, apareixen notícies referides a l'ensenyament en general, com també algun apunt a l'escola concertada. En el primer cas, com a informació del Consell Escolar Municipal de Lleida, i en el segon, com a editorial del mateix diari titulat Contra la segregació escolar.

No pretenc polemitzar amb ningú. Menys encara facilitar la confrontació entre les dues xarxes d'escoles que conviuen en la nostra societat. Com a responsable de l'Església he de ser molt respectuós amb tots perquè hi ha catòlics (pares, alumnes, professors i personal d'administració i serveis) en els dos tipus d'escola i pretenen donar el millor de si en aquest fonamental servei que és l'educació. Estenc la traça a tots els professionals. Sense cap dubte. Mai no agrairà la nostra societat prou l'entrega i el treball dels professors que l'Administració i la totalitat de les institucions posen a la seva disposició.

Dit això, li exposo un lament que m'han traslladat algunes persones de les escoles cristianes de la nostra ciutat. La lectura de les pàgines dels dos dies els produeix cert desassossec perquè se senten menystinguts, no tractats amb decòrum, sospitosos de no acceptar la igualtat, preocupats únicament per la qüestió econòmica, inclinats a la segregació per la procedència socials dels alumnes, etcètera. Quan no amb subtils amenaces o afirmacions generals sobre incompliments educatius aixecant la sospita que ells permanentment freguen la il·legalitat.

Em sembla que no és només una impressió personal. Hi ha dades objectives en les quals se sustenta l'esmentada versió i que algunes persones donen a conèixer. Li poso un únic exemple en aquest sentit amb una afirmació de l'editorial de divendres: “Mentrestant, els concertats, amb quotes suposadament voluntàries, exclouen sistemàticament els alumnes més desfavorits”. Si això fos veritat, neguitejaria molts cristians vinculats a aquests centres perquè estan convençuts del seu servei sincer i entregat, de la seva lleialtat social i de la seva recerca de la igualtat per a tothom; suggereixen fins i tot en les seves paraules una atenció acuradament, escolarment i econòmicament, als que més ho necessiten. Seria com un dard llançat al cor de les conviccions i de la fe dels creients en Jesucrist. Em sembla que mereixen un tracte més equànim i que es reconegui el treball d'aquests educadors i d'aquests centres educatius analitzant les causes que dificulten l'accés i la llibertat dels pares per triar l'educació dels seus fills.

No dubto que els redactors, com a bons professionals, deuen haver utilitzat les seves fonts d'informació. Però tampoc no dubto de la rectitud, qualitat i generositat educativa i social dels professionals de l'escola concertada. Això es pot comprovar amb facilitat.

M'agradaria que sàpigues comprendre la meva aportació que, sense cap desig per la meua part, només vol fer sentir públicament la veu de moltes famílies que s'informen pel seu diari i m'han fet arribar el seu disgust, que ara li transmeto. Imagino que ells (famílies i responsables educatius) faran valer, com creguin oportú, les seves opinions i les seves preocupacions.

LA VANGUARDIA - [Familias de escuelas concertadas rechazan decreto antisegregación de Bargalló](#)

ARA - [L'escola concertada veu innecessari el nou decret d'admissions i anuncia que el recorrerà](#)

EL PUNT AVUI - [Famílies rebutgen el decret d'admissions d'alumnes a l'escola PÚBLICA i concertada hauran de repartir-se els alumnes amb equitat per evitar la segregació](#)

SEGRE - [Educación fijará la oferta de la concertada y no sufragará a colegios que segregan por sexo](#)

LA REPÚBLICA - [Famílies de l'escola concertada veuen "innecessàries" i com a "pedaços" les propostes del nou decret d'admissionse-notícies-La escuela concertada, en pie de guerra](#)

LA VANGUARDIA – [Educació limitarà la matrícula d'alumnes desfavorits per centre](#)

Calendari URC - CEVRE | Curs 2019 - 2020

2019

			DESEMBRE
16	dl	CEVRE: Curs sistemàtic de formació inicial	
25	dc	Nadal	
26	dj	Sant Esteve	
18	dc	Dia Internacional del Migrant (ONU)	
22	dg	Solstici d'estiu/hivern	

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC Director del CEVRE	sec.urc@confer.es sec.general@urc.cat
Olga M ^a Sánchez	Secretària auxiliar de l'URC i del CEVRE Dilluns a divendres: 09.00 – 13.00	urc.info@gmail.com
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@Religiosos.cat
Telèfon	933 024 367	

UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

sec.general@urc.cat / Secretaria: urc.info@gmail.com <http://www.urc.cat>